

Dr. Bitskey Botond Főtitkár Úr részére
Alkotmánybíróság

Tisztelt Főtitkár Úr!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/836-3/2022
Érkezett:	2022 MÁJ 30. Elektronikus
Példány:	1
Melléklet:	db
Kezeltető:	5

[REDACTED], panaszos a Tisztelt Alkotmánybíróság előtt folyamatban lévő IV/836-1/2022. számú ügyemben a 2022. április 25-én kelt, 29-én átvett

hiánypótlási felhívásnak

eleget téve az alábbiakat adom elő:

A panaszos **közszolgálati tisztviselőként, ezen belül osztályvezetőként** dolgozott az alperesi NAV szervezetben. Vezetői kinevezését 2011. novemberében kapta. A panaszos az alperes 2018. évben **fél éven át tartó nyomás-gyakorlására** ill. az alperesi foglalkoztató **valótlan információ közlése hatására** – a NAV tv. 19/D. § (4) bekezdésében biztosított „jogával élve” - 2018. november 27-én „önkéntesnek” egyáltalán nem mondható körülmények közepette mondott le vezetői munkaköréről. **Lemondott vezetőként** az alperes jövőbeni **ajánlatát visszautasító vezetőként** került közszolgálati jogviszonya megszüntetésre. Azonban ezen megszüntetés során az az *anomália* is tapasztalható volt, hogy az alperes a panaszos **utolsó munkaköröként** – a visszautasított ajánlat szerinti – hatósági fellebbviteli **szakreferensi munkakörét** tekintette. Ez pedig olyan **feloldatlan ellentmondás**, amely az alperesi döntés jogszerűségét kétségessé teszi.

A panaszos közigazgatási bírósághoz közszolgálati jogviszonya j. e. alperes közszolgálati foglalkoztató, a NAV egyik területi szerve, a **Fellebbviteli Igazgatóság** általi, **2019. április 6-ai** hatállyal történt megszüntetése miatt fordult, amikor is keresetében a közszolgálati jogviszonyát az **alperes által állítottan a vezetői lemondás** NAV tv. 19/D. § (4)-(7) bekezdései intézmény-rendszere (továbbiakban: v.l.) **szabályai szerint**, a 19/D. § (6) bekezdésére hivatkozással, a Kttv. 60. § (2) bekezdés **c) pontja** szerinti **lemondással** jogcímen megszüntetni rendelő, **2019. február 19-én kelt, 1801410825 számú alperesi döntése jogszerűségét vitatta.**

A panaszos **eredeti** keresetében **még csak** azt állította, hogy esetében a Kttv. 60. § (2) **bekezdés d) pontja** szerinti **felmentéssel** jogcím alkalmazásának és ehhez társulóan felmentési járandóságok (9 havi végkielégítés) alperesi kifizetésének lett volna helye, a **v.l. intézményében is jelen lévő felmentési okra** alapozva igényét. A panaszos arra is hivatkozott, hogy az alperes **által** felajánlott munkakör nem megfelelő; az életkora ill. szakszervezeti szerepvállalása miatti diszkrimináció miatt. Alperes a méltánytalanul alacsony – bár kétségtelenül jogi egyetemi végzettséggel betölthető – I/D. érdemi ügyintézői állás felajánlásával megsértette az **egyenlő bánásmód követelményét** is, mivel az I/E. kategóriákat fiatal, és a panaszosnál képzetlenebb munkaerők számára osztja ki. Mivel az életpálya-modell a szakértővé válás lehetőségében látta azt, hogy azok, akik nem jutnak vezetői szerephez, de magasan kvalifikáltak – hosszú távon karrier lehetőséget találjanak a NAV szervezetben – a jogalkotó 2016. július 1-től bevezette a I/E **szakértő referensi** minőséget. A panaszos úgy vélte, a NAV és jogelőd szervezetekben eltöltött 28 évnyi közszolgálat, ezen belül az utolsó 7 évben vezetői feladat-vállalása és annak

korábban töretlen megbecsültsége alapján alappal tart igényt egy kieroszakolt visszavonulása után az I/E munkakör alperes általi felajánlására. Alperes viszont „nem kívánta” a részére ezt a tisztességet megadni. Azonban azon az osztályon, ahol tovább-foglalkoztatását tervezte, fiatal, többes végzettségek nélküli jogtanácsos viszont ezen legmagasabb munkaköri minőséget töltötte be. Ezért a panaszos úgy vélte, többes végzettségei mellett az alperes által felajánlott I/D munkakör sérti az egyenlő bánásmód követelményét, és a panaszost életkora miatt diszkriminálja az alperes.

Az alperesi szervezet 2021. január 1-től átalakult. Foglalkoztatói minőségben, jogutód alperesként a NAV Központi Hivatala lépett be a perbe, a jogelőd alperest pedig a perből elbocsátották.

A panaszos **határidőben**, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (továbbiakban: FKMB) első tárgyalása végéig benyújtotta **kereset-módosítását**, amely kereset pontosításában viszont – a v.l. szerinti felmentési jogcímeken felül – **már azt is állította**, hogy **az alperesi határozat azért is jogszerűtlen**, mert a panaszost foglalkoztatója a v.l. intézményében ajánlat visszautasító vezetőként **a jogalkotó által megkövetelt konszenzus és kinevezés elfogadás hiányában semmilyen körülmények között sem nevezhette volna ki a szakreferensévé. Mivel a panaszos ezen szakreferensi minősége 2019. április 6-án is fenn állt, ezért nem lehet a panaszos egy személyben a v.l. szerint szakreferens, (tehát ajánlat elfogadó) és egyben ajánlat visszautasító is.**

Márpedig a panaszos közszolgálati jogviszonyát **lezáró dokumentumok, közokirati igazolások** tanúsága szerint – ilyen jogcímű szankció esetén elképzelhetetlen módon - **érdemi ügyintézőként, hatósági fellebbviteli szakreferensként hagyhatta el a közszolgálatot.**

Ezen MÁK ill. alperesi Értesítés nevet viselő záró közokirati dokumentumok mentén, mivel korábban is **bizonyos árulkodó jelekből** 2018. dec. 27-től kezdődően érzekelte a panaszos az alperes egyoldalú kinevezés-módosítás definíciójának megféleltethető magatartását, azonban a záró dokumentumokat kézhez véve – korábbi gyanúja bizonyosságát kezében tartva – és a felől is megbizonyosodva, hogy a szakreferensi kinevezés 2018. dec. 27-től kötelmi kötőerővel hatályosult, és ez a hatály április 6-án is létező volt - már keresete módosítását kérvényezte.

Ugyanis az alperes egy általa **szabadon kiválasztott napon**, 2018. dec. 27. napjától kezdődően – a panaszos NAV tv. 19/D. § (4) bekezdése szerinti 30 napos vezetői helytállási időszaka $\frac{3}{4}$ -ed részénél – vezetői munkavégzését **önhatalmúlag betiltotta**, és őt **egyidejűleg**, ezen a napon hatályosult formában egy **másik (szakreferensi) munkakör** szerinti munkavégzésre **jogosította fel, nevezte ki – okmányának átadása nélkül.**

Az alperes ezen kinevezés-módosítás cselekménye hatására, annak eredményeként a 2019. **január 4-ei bérfizetésekor** (és még további két alkalommal, február 5-én ill. hóközben, február 28-án is) egy **új munkakörhöz rendelt új bért is folyósította.** Mindezt a panaszos bérjegyzékei alapján követhette csak nyomon, mert az alperes vele egyéb formában nem kommunikált, kinevezési okiratát át nem adta.

Ehhez a 2018. dec. 27-ei kinevezés módosításhoz a panaszos viszont egyáltalán **nem adta sem a beleegyezését, (konszenzusát)**, sem pedig a jogalkotó által önálló jogi aktusként megkövetelt **elfogadását sem.** Megjegyezve, hogy az alperes sem dec. 27-én sem pedig azt megelőző időben nem is kérte tőle. Ugyanis alperes ajánlat-tétel nevű színjátékára majd csak 2019. január 8-ai keltezéssel kerített sort. Továbbá mindezen alperesi cselekvésekre a kinevezési okmány átadása nélkül került sor. (Okmány panaszosnak történő átadása nélkül folytatta 2019. január hónapra eső szakreferensi bérfizetést is az alperes.)

Azért volt ezen 2019. január 8-ai ajánlati felhívás az alperes részéről *színjáték*, mert egy **jövőre szóló** szerződés-módosítási ajánlat az alperes által már egyoldalúan véghez vitt szerződés **módosítás után fogalmilag kizárt**. Másrészt az alperes ajánlat-tétel nevű jognyilatkozata megtételével – csalárd módon - azt remélte, hogy a panaszos (utóbb) szentesíti egyoldalú kinevező aktusát, semmint valódi ajánlat elfogadást várt el.

Első ízben az alperes védekezésül az FKMB előtti szakaszban bírói kérdésre **egy jól hangzó lózungot** talált ki. Állította, hogy „**törvényi kötelezettsége volt**” a panaszost 2018. dec. 27-én érdemi ügyintézőnek **kinevezni**. Feledve, hogy ehhez ajánlat tétel és annak érintetti elfogadása szükséges, amely feltétel egyike sem teljesült dec. 27-én. Az állítólagos joghelyet sem sikerült felfednie. Mivel kinevező döntését a panaszossal sem szóban, sem írásban nem közölte, csak a hatályba lépését tudhatta a panaszos érzékelni, pl. új munkakörre számfejtett bér formájában, ekként bármilyen utólagos indokot kitalálhatott az alperes, hiszen a döntés indokolási kötelezettségének sem tett eleget – közlés hiányában.

Másod ízben már egyoldalú foglalkoztatói intézkedésre jogosító jogcímet kreált magának. Arra hivatkozott, hogy technikai intézkedés, „**technikai**” **kinevezés** volt mindez a részéről. Ezt az intézményt viszont a jogalkotó nem rendszeresítette, sőt alperes Foglalkoztatási Szabályzatában sincs ilyen – jogszabály-ellenes - feljogosítottság.

Miután alperesnek egyik állítása helytállóságát sem sikerült bizonyítania, viszont a szakreferensi kinevezés tényét, az új munkakörhöz rendelt bér számfejtését, a munkaköri adatváltozásnak, a vezetői működés lezárása időpontjának decemberi rögzítését a közszolgálati alapnyilvántartási adatbázisban, és az adatok *interfész-adatátvétel* után más adatbázisokban, elsőként a MÁK rendszerében, továbbá az alperes belső rendszereiben (NAV belső telefonkönyv) történő azonnali megjelenését az alperes **a per során elismerte**, sőt egyenesen **a panaszossal egyezően** adta elő. Ezen beismerései után taktikát váltott.

Az FKMB helyébe lépő Fővárosi Törvényszék (továbbiakban: Törvényszék) előtt eljárásban – **harmadik védekezési variációként** – ezen *anomáliát előidéző intézkedése* jogszerűségét bizonyítandó - már arra hivatkozott, hogy mivel **a panaszosnak szándékában állt életútját az alperesi szervezetben ügyintézőként is tovább folytatni**, erre tekintettel hajtotta végre a megkérdezése és konkrét beleegyezése nélkül dec. 27-én a szakreferensi kinevezését.

Ez pedig nem volt egyéb az alperes részéről, mint polgári jogi alapelvet sértő módon, **jogról lemondó tartalmat adni egy panaszosi jognyilatkozatnak**, amely panaszosi jognyilatkozatot csak a magá egységében lehetett volna kezelni és értelmezni. A vezetői munkakörrel lemondó jognyilatkozatában ugyanis a panaszos tovább-dolgozási szándéka komolyságára tekintettel figyelmeztette, egyenesen **felszólította** az alperest arra, **hogy tegyen eleget ajánlat-tételi kötelezettségének**. Ekként, ebből a komplexitásból szemlélve a panaszosi jognyilatkozatot – törvényi tilalom mellett – **tilos volt** annak ajánlat megismerési és különösen az ajánlat függvényében a választási jogáról lemondó, továbbá egyenesen ajánlat elfogadó **kiterjesztő tartalmat adni**. Az alperes fellebbezési ellenkérelmében már felhagyott az első két érvelésével, és csak a harmadik érvét jelenítette meg. Mivel a Kúria – a II/8. pontban ismertetésre kerülő módon a panaszost elzárta annak a lehetőségétől, hogy az alperesek pernyilatkozataira elmondja a saját verzióját, a Kúria – részrehajló módon – ezt a polgári jogi alapelvet sértő alperesi védekezést fogadta el és szentesítette ítéletében.

...-.-

A per során a panaszos tehát kereset-módosítása után markánsan képviselte azt az álláspontját, hogy **2018. dec. 27-ei szakreferensi kinevezésére** egy – kivételesnek mondható, csak törvényi taxatív felsorolásban szereplő esetekben gyakorolható - **egyoldalú foglalkoztatói**

intézkedéssel került sor, hiszen a **v.l. szabály-együttese megtartja** a Kttv. **konszenzusos fő szabályát**, amikor a v.l.-ben is konszenzust, és a kinevezés-elfogadását is elvárja ahhoz, hogy a kinevezés-módosítás hatályosuljon. Tehát a v.l. rendszerében a foglalkoztatói egyoldalúság tilalmazott.

Ilyen, törvényi **egyoldalú kinevezési lehetőség** csak a NAV tv. 19/D. § másik jogintézményében van jelen, a 19/D. § (1)-(3) bekezdései szerinti vezetői visszahívás (továbbiakban: **v.v.) esetkörében** és az alperes önlepleződése után, amikor a per FKMB szakaszában nyilvánvalóvá vált, hogy az alperes 2018. nov. 20-án már **megkezdte a panaszos vezetői visszahívási folyamatát** – kézen fekvő volt, hogy azt állította a panaszos, hogy v.v. elszenvédője volt 2018. dec. 27-én, amikor is az alperes **visszatért v.v. szándéka beteljesítéséhez**. Mivel az alperes nyomban érvényt is szerzett a panaszosi szakreferenci kinevezésnek, tőle semmiféle elfogadást nem kérve, és nem is kapva, mindezt a legnagyobb titokban, ez is v.v. elszenvédése mellett szökött. Végül pedig a 2018. dec. 27-én előidézett munkakör változási állapot végig fennállt egészen a panaszos közszolgálati jogviszonya megszűntéig. Tehát az **alperes élvezte** az egyoldalú kinevezés-módosítás minden, a jogalkotó által számára kínált **előnyét**, viszont tisztességtelen közszolgálati foglalkoztatóként, a **fegyverek egyenlősége elvét** megsértve, nem fizette meg ezért a jogalkotó által szabott árat, a 9 havi végkielégítést, ill. felmentési bért.

A panaszos az FKMB-höz benyújtott eredeti keresetében továbbá kérte a közszolgálati jogviszonya megszüntetése alperes által alkalmazott módozata miatt **elszenvédett kárai** miatt **átalány-kártérítésért** is folyamodott, egy részről **alperes joggal való visszaélése** miatt végkielégítésért és 2-12 havi átalány kártérítési keretösszegre figyelemmel 12 havi átalány-kártérítésért folyamodott, valamint, ha ez nem fogna helyt, akkor az általános szabályok szerint kér 2-24 havi átalány-kártérítési keretösszegre figyelemmel 21 havi átalány kártérítést, továbbá **2 heti szabadsága megváltását** is kérte.

.....

A Kp 5. § (4) bekezdése szerint **a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvita, közigazgatási bírói útra** tartozik: amely közszolgálati jogviszony a Kp. 4. § 3. pontja szerint: *az állam vagy az állam nevében eljáró szerv* (jelen per alperese) *és az állam nevében foglalkoztatott személy* (jelen ügyben a felperesi panaszos) *között munkavégzés, illetve szolgálatteljesítés céljából létesített, a köz szolgálatára irányuló, törvényben meghatározott speciális kötelezettségeket és jogokat tartalmazó jogviszony* fogalmat jelenti. **Ezért a peres eljárás eljárási szabályait elsődlegesen a Kp, míg háttér jogszabályként a Pp. határozzák meg.**

A panaszos egyrészről tehát **részese volt** - a pert megelőzően - **egy közigazgatási eljárási ügyszaknak és döntés-hozatal(ok)nak**, /egy írásban nem közölt szakreferenci kinevezésnek és egy írásban közölt közszolgálat elhagyására kötelező alperesi döntésnek/, majd pedig peres félként, felperesi oldalon részese volt I-II. fokú közigazgatási bírósági eljárásoknak is.

„Az Alaptörvény **XXIV. cikk (1) bekezdésére**, mint a tisztességes **hatósági eljáráshoz való jog** sérelmére – az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján – *csupán olyan esetben alapítható alkotmányjogi panasz, ha a sérelmesnek vélt bírósági eljárás **közigazgatási határozat felülvizsgálata** iránt zajlott. 7/2019. (III.22.) AB Határozat Indokolás [31]* pontja.

Panaszos ügyében egy tisztességtelen közigazgatási eljárási ügyszakot követően a peres ügyszakban ezen sérelméhez további bírósági eljárási szabálytalanságok is párosultak.

Ezen körülmények egyenkénti és összességébeni értékelése után kéri a panaszos a T. Alkotmánybíróságot, hogy semmisítse meg az I-II. fokú ítéleteket és az eljáró bíróságokat új eljárás lefolytatására kötelezze.

A panaszos alkotmányjogi panaszát ezért **egyrésztől** (I.) az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseire alapítottan terjeszti elő. **Másrésztől**, (II.) kiemelten az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésére ill. az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésére alapítja.

I.

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés első mondata értelmében „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részreahlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék”.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) alapján: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

A Tisztelt Alkotmánybíróság már egy ügyben kifejtette: *Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog érvényesülését tartalmi vizsgálathoz köti, amely során elemzi az alapjog sérelmére vezető jogszabályi környezetet, a szabályozás célját, a konkrét ügy tényállását, illetve az abból levont következtetéseket az adott esetre vonatkoztatható alapjogsérelemre {19/2015. (VI. 15.) AB határozat, 17/2015. (VI. 5.) AB határozat, 3174/2014. (VI. 18.) AB határozat}. 7*

Tisztességtelen hatósági eljárás esetén az AB-nek nem a bírósági eljárásokra vonatkozó XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti mércét kellett alkalmaznia, hanem az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal összefüggésben azt kellett eldöntenie, hogy az ügyféli jogok visszavezethetőek-e az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésére, és ha igen, akkor azok korlátozása a konkrét eljárásban összhangban áll-e a tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal.

A már idézett Kp. 5. § (4) bekezdése szerint a **közigazgatási hatóságra** irányadó szabályok – értelemszerűen – érvényesek az állami foglalkoztató és a kormánytisztviselő közszolgálati jogviszonyára is. E Kp. joghely szerint: Ezen törvény közigazgatási szervekre vonatkozó szabályait a munkáltató szerve, a közigazgatási cselekményre vonatkozó szabályokat a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos döntésre és intézkedésre alkalmazni kell.

A tisztességes hatósági eljáráshoz való jog – amely tehát a kormánytisztviselőt is megilleti, amikor közszolgálati ügyét a hatóság az állam nevében eljáró szervként intézi - magában foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy

- az őt hátrányosan érintő (foglalkoztatói) egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák, (ez alperes részéről 2018. dec. 27-én bizonyosan elmaradt),
- az iratokat megismerje (alperes viszont nem adta át a panaszosnak a szakreferenci kinevezési okmányát) és
- a közigazgatási szervek a döntéseiket indokolják, (alperes nem kommunikált a panaszossal, csak tűrésre kötelezte őt, tehát döntését nem indokolta sem szóban, sem pedig írásban), a perben pedig háromféle variációban adta elő döntése indokát, **ill.**

- **biztosítsák döntéseik ellen a jogorvoslat lehetőségét.** Jelen esetben ez a kívánalom a panaszos sajtósági körülmények közepette lezajlott egyoldalú szakreferensi kinevezése körében szintén nem teljesült. Az alperes ezen tisztességtelen magatartásával sikeresen **gátolta ill. korlátozta** a panaszost az alperesi szakreferensi kinevező döntés elleni kereseti kérelem bírósághoz való fordulását.

A tisztességes hatósági eljárás alapvető követelménye körébe tartozik az is, hogy –

- **a közigazgatási hatóság az eljárása során köteles megtartani és másokkal is megtartatni a jogszabályi rendelkezéseket, és**
- **az okozott kárt megtéríteni.**

Mivel a közszolgák munkaügyi vonatkozású ügyei egyik speciális formája a közigazgatási ügyeknek, ezért ezen elvek az állami foglalkoztató és foglalkoztatottjai jogvitáira is **zsinórmértékül szolgálnak.**

*Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában elismerte a tisztességes **hatósági eljáráshoz** való jog tartalmához tartozó számos **részjogosítvány** alapjogi jellegét: (pl. a hatósági eljárás időbeli dimenziója,*

- **a határozat közlése és a közlés módja,** valamint
- **fégyveregyenlőség joga** {lásd 3223/2018. (VII. 2.) AB határozat Indokolás [29], [31]–[33]}vonatkozásában.

A közigazgatási szerv számára a közszolgálati tisztviselőivel kapcsolatos jogviszonyban az eljárási szabályokat azonban nem az ügyfél és a hatóság viszonyát rendező Ket. és Art. szabályai szolgáltatják, hanem a Kttv. és a NAV tv. A közigazgatási jogkörben **okozott károkat** pedig az alperes a Kttv. 167. § (1) bekezdés ill. a NAV tv. 34/X.§-ai alapján köteles megtéríteni.

1.) A panaszossal meg nem ismertett közigazgatási hatsági eljárás (vezetői visszahívás) és ezen eljárásban hozott alperesi szakreferensi kinevezés kérésköre:

A panaszos az alperes *tisztességtelen közigazgatási magatartását* fentebb annak a bemutatásával kezdte, amely szerint ügyében **nem érvényesült a hatóságtól elvárt 2018. dec. 27-ei szakreferensi kinevező döntése közlése, a döntés kötelező írásba foglalása, a jogorvoslati jog biztosítása, ill. a törvényben a panaszos részére** (v.v. esetén a NAV tv.19/D. § (2) bekezdésében) **biztosított kinevezés-módosítása vonatkozásában őt megillető választási joga gyakorlásának engedélyezése követelmények sem** (elfogadja, vagy felmentését kéri).

A meg nem ismertett döntést a 3223/2018. (VII. 2.) AB határozat – önmagában is - tisztességtelen eljárásbelinek ítélte meg. Alperes a döntés meg nem ismertető magatartása eredményét babérként aratta le a peres eljárásban, amikor a per során állandóan változó, egymásnak ellentmondó indokokat hozott fel 2018. dec. 27-ei döntése indokaként. Végül a Kúria az alperes polgári jogi alapelvei sérelemmel fűszerezett védekezését részesítette előnyben, bizonyítatlanul is elfogadva az alperestől, hogy immár nem jogszabályi kötelezettség, és nem technikai intézkedés volt az indok, hanem a panaszos korábbi jognyilatkozatának adhatott kiterjesztő tartalmat.

A Kttv. magyarázata szerint: *A felek közötti megállapodás azonban csak addig terjed, hogy megteremtsék a jogviszony létrehozására vonatkozó konszenzust, a jogviszony tartalmát viszont már nem a megállapodásuk, hanem a jogszabályok határozzák meg. Ez alapozza meg a jogviszony kógens jellegét. [magyarázatot lásd 7.1.3. pont alatt]* Forrás: <https://jak.ppke.hu/uploads/articles/12040/file/A%20k%C3%B6zszolg%C3%A1lati%20tisztvisel%C5%91i%20%C3%B6rv%C3%A9ny%20magyar%C3%A1zata.pdf> 98. oldal)

Ekként az alperes nem csak azért nem hivatkozhat a panaszos jognyilatkozata kiterjesztő tartalmára, mert ez csak a konszenzust hozhatta volna létre a felek között. A kötelező írásbeliség, a kinevezési – okmány kógens tartalmát meghatározó Kttv. szabályokat alperes sem hagyhatta volna figyelmen kívül. Mint ahogy azt sem, hogy a kinevezés elfogadását a NAV tv.-ben a jogalkotó kifejezetten ajánlat-elfogadó tartalmú jognyilatkozat formátumban, még a kinevezés-módosítás előtt várja el. (Ekként eleve jogszabály-sértő volt az alperes részéről szerződés módosítás után ajánlat elfogadást, vagy visszautasítást követelni a panaszostól.)

Alperes tisztességtelen hatóságként a **panaszos 2018. dec. 27-ei** kinevezését-módosító intézkedését a legnagyobb *titokban* *hajtotta végre*, a panaszossal nem kommunikálva. Márpedig az a foglalkoztató, aki azt állítja, hogy a szakreferensi kinevezésre a **v.l. szerinti konszenzusos eljárásban** kerített sort, méghozzá abban a *biztos hitben*, hogy birtokolja a kinevezendő kormánytisztviselő konszenzusát, ez a titkolózás érthetetlen, egyben elfogadhatatlan. Konkrétan az pedig, hogy a **kinevező-okirat megismerését is elzárta alperes a panaszostól, a kötelező írásbeliség és a tájékoztatási együttműködés rá is irányadó szabálya ellenére – teljesen elfogadhatatlan**, Ahogy az is elfogadhatatlan, hogy a panaszos számára szakreferensi kinevezése kapcsán **semmilyen jogorvoslati lehetőséget nem kínált fel a panaszos**.

Ez az alperesi kinevezés-módosítás, történjen akár konszenzussal, akár egyoldalúan 2018. dec. 27-én egyáltalán nem volt összeegyeztethető a NAV tv. v.l. intézményével. Egyrésztől annak ajánlati időszak kihagyása nélkülisége miatt. Másrészt a foglalkoztatói egyoldalúsága miatt. Harmadrésztől a konszenzus és elfogadás, ill. írásbeli forma hiánya miatt sem.

Fentiek alapján látható, hogy az alperes saját érdekei és kényelme által vezérelve, szabadon **ötvözte** a NAV tv. v.v. és v.l. intézménye szabályait:

A NAV tv. v.v. intézménye szerint, a 19/D. § (1) bekezdése alapján:

2018. dec. 27-én élt az egyoldalú kinevezés-módosítás lehetőségével.

- Egy egyoldalú kinevezési jogcím mentén intézkedett az **új bér** számfejtése felől is.
- Egy egyoldalú kinevezési jogcím mentén **utasítást adott** a közszolgálati alapnyilvántartás vezetőjének a munkakör és bér változás adatbázisba történő bevezetéséről. Az **adatváltozás** nyomban átkerült a MÁK rendszerébe is.

A NAV tv. v.v. intézménye szerint, a 19/D. § (2) bekezdése ún. *következményi szabálya* alapján:

- A 2019. március 5-ei bérfizetés előtt, (február végén) intézkedett a panaszos kinevezés-módosítása előtti **vezetői bére szintjére történő visszaállítás** felől. Ezen joghely szerinti cselekvését a 2020. jan. 7-ei FKMB tárgyaláson be is ismerte az alperes. (Megjegyezni kívánja a panaszos, hogy a NAV tv. v.v. 19/D. § (2) bekezdése használatát csak abban az esetben teszi lehetővé, egyben

kötelezővé vezetői lemondás esetében is, ha a v.l. szerinti közszolgálati jogviszony-megszüntetés – a v.l. intézményében vagylagosan jelen lévő - Kttv. *felmentéssel* jogcíme mentén történik. Panaszos esetében viszont alperes a Kttv. *lemondással* jogcímet alkalmazta. Tehát az alperes által a perben beismerten használt NAV tv. 19/D. § (2) bekezdése használatára v.l. intézménye szemszögéből az alperes nem volt feljogosítva. Márpedig beismerten használta e joghelyet.) A következményi szabály beismert használatára tehát azt jelenti, hogy – áttételesen – beismerte az alperes a v.v. szerinti előzmény használatát is, hiszen más opció nem adott a számára e joghely használatához.

- Ezen alperes által a márc. 5-ei bérfizetésekor v.v. módjára elrendelt bér-visszaállítás **nem jelentett módosulást** a közszolgálati alapnyilvántartásban a panaszosról kezelt adatokról, ahogy az lenni szokott v.v. esetén. Az adatbázisban továbbra is szakreferensként szerepelt a panaszos.

Egy, a **szakreferensi minőség hiányára** alapítottan a panaszos távozásra kötelezése (a NAV tv. 19/D. § (6) bekezdése szerinti jogalapi döntés formájában), a **szakreferensi minőség jelenléte, létezése viszont egymás mellett nem férhet meg!** Ennek a kettősségnek az az oka, hogy az alperes meg nem engedetten ötvözöte, mixelte a két jogintézmény szabályait.

A NAV tv. v.l. intézménye szerint, a 19/D. § (4) bekezdése alapján cselekedett:

- Alperes 2019. január 8-ai dátummal, 11-ei kézbesítéssel **jövőre szóló** kinevezés-módosítási **ajánlatot címez** a panaszoshoz, amely szerződés-módosítás fogalmilag kizárt egy már lezajlott módosítás után.

A NAV tv. v.l. intézménye szerint, a 19/D. § (6) bekezdése alapján döntött az alperes:

- Meghozta 2019. február 19-én a döntését, amellyel a panaszost a közszolgálat elhagyására kötelezte, **állítva**, hogy mivel **nem jött létre** (konszenzussal és elfogadással) **a szakreferensi állapot-változás**, a panaszos közszolgálati jogviszonya kiürült. A kiürültség miatt – a jogalkotói szándék szerint - távoznia kell. A jogkövetkezmények alkalmazásakor a v.l. intézménye szerint cselekedett, annak ellenére, hogy a panaszosi közszolgálati jogviszony 2019. február 19-én ill. azt követően sem, láthatóan **nem tükrözöte a kiürültség** állapotát. A MÁK ill. alperes saját záró közokirati dokumentumai arra a bizonyosság, hogy a panaszos érdemi ügyintézőként, szakreferensként hagyta el a közszolgálatot.
- Ezen szankciós döntése meghozatalakor feledte az alperes, hogy ajánlat-visszautasítónak csak **valós ajánlat valós visszautasítója** tekinthető. Ebben az időpillanatban, az ajánlat 2019. jan.11-ei kézbesítése után kezdődően az ajánlatra 5 munkanapon belül adandó válasz-adás időszakában (2019. január 11. és 18-a között) ugyanis a panaszosnak **esélye sem volt arra**, hogy akár ajánlat elfogadóvá, avagy visszautasítóvá váljon, mert már a közszolgálati alapnyilvántartásba bejegyezten és bérezés szempontjából is **szakreferens volt**. Ráadásul az ajánlatot egy **vezetőhöz kell címezni**, semmint egy szakreferenshez. Továbbá jan. 8-ára az alperes **elvesztette ajánlat-tevői felhatalmazottságát** is, mert azt – a perben maga bizonyította – csak a felettes NAV Központi Hivatala ún. **státusz-engedélye** alapján vállalhat pénzügyi kötelezettséget. Márpedig a panaszosra kalibrált státusz engedélyt, az abban szereplő új bérfizetési engedélyt a 73.435,- Ft bértöbblettel a 2019. jan. 4-ei szakreferensi bérfizetéshez az alperes már felhasználta.

- Ráadásul egy **betöltött**, (éppen a panaszossal betöltött) **álláshelyet ajánlott fel**. A jogalkotó viszont v.l. esetén **szabad álláshely** felajánlást várta el.
- Alperes ajánlat-tevői **akarata és a jognyilatkozata** tehát **nem volt adekvát egymással**. Alperes lényegében egy már kialakult szerződés módosítási helyzet utólagos elfogadását, a panaszos új munkakörbe történt kinevezése-elfogadását remélte, ahogy azt a NAV tv. v.v. intézménye 19/D. § (2) bekezdése szerint a panaszostól kérvényeznie kellett volna. Erre a v.v. szerinti felhívásra azonban csalárd módon soha nem került sor. Viszont az ajánlatra kért és kapott választ „innen tudta” nyugtázással szabadon dekódolva használta fel az alperes, és alkalmazta a 19/D. § (2) bekezdése szabályát, amely joghely szerint kinevezést visszautasító válasz esetén kell a kinevezés-módosítás előtti bér szintjére visszaállni.

A 2018. dec. 27-ei szakreferensi kinevezés-módosítást követő szakreferensi bérszámfejtés legalizálásához alperesnek tehát olyan, **a v.l. intézményétől független, öt egyoldalú intézkedésre** jogosító *legális jogcímet* kellett találnia, amely jogcím kézen fekvően a NAV tv. v.v. intézménye szerinti vezetői visszahívás lehetett csak.

A panaszos álláspontja szerint akinek a vezetői megbízását **foglalkoztatója** saját maga által választott **random napon zárja le és egyidejűleg** az érintettet egyoldalúlag egy alacsonyabb munkakörbe **ki is nevezi - vezetői visszahívást elszenvedőnek tekintendő, még, ha a döntés megismerésétől az érintett el van zárva, akkor is. Hiszen a döntés hatályosulását kézzel foghatóan érzékelhette a panaszos, már dec. 27-étől kezdődően**. A foglalkoztatói v.v. akaratot a vezetői rendszer-használatot kitiltó számítógépes üzenet is hűen tükrözi: „*Ön már más munkakörben van foglalkoztatva.*”

A v.v. és v.l. intézménye közötti lényegi különbség tehát a v.v.-re jellemző foglalkoztatói egyoldalúságban, míg a v.l. szerint kötelező konszenzusos eljárás eltérésében áll. A v.l. NAV törvényi intézménye ugyanis megtartja a Kttv. 38. § (1) bekezdés szerinti konszenzusos fő szabályt.

Feltéve, de nem megengedve, hogy az alperes utóbb, a per Törvényszéki szakaszától kezdődően belemagyarázta védekezésébe, hogy birtokolja a panaszos konszenzusát, ebben az esetben is egy direkt **ajánlat-elfogadó jognyilatkozat** hiányában hajtotta végre az alperes munkaköre módosítását. Ráadásul a NAV tv. v.l. intézményi szabálya konkrétan rendelkezik a felől, hogy a Kttv. 38. § (1) bekezdése szerinti **elfogadás** a NAV tv. speciális rendelkezése szerint v.l. esetén **előzetes formában**, ajánlat-elfogadó jognyilatkozatként kell, hogy a foglalkoztató rendelkezésére álljon.

2.)

Panaszos ügyében sajtóságos eljárás keretében született döntés alperes általi kötelmi kötőerővel történő hatályba léptetése; vélelem a kinevezési okmány létezését illetően; panaszosi jognyilatkozat alperes általi tilalmazott kiterjesztő tartalmú értelmezése:

Tudta és ismerte is ezt a szabályt az alperes is, hiszen sort kerített ajánlat-tétel nevű színjátékára.

Azonban, mivel az új munkakörhöz rendelt új **bér számfejtése**, a kinevezés-módosítás hatályba léptetése megelőzte az ajánlat-tételt, vagyis az alperesi kinevezés-módosítás hatályosult, ezért azt már nem lehet a Ptk. 6:64. § fogalom-rendszere szerint ajánlatnak tekinteni.

Másrészt az alperesnek a bérszámfejtő saját részlege, a NAV GEI irányában **mindenképpen egy egyoldalú kinevezés-módosítási jogcímet és ilyen jogcímet tartalmazó kinevezési-okiratot, avagy v.v. tartalmú döntését kellett megküldenie már 2018. dec. 27-én ahhoz, hogy az új bér számfejthető legyen 2019. jan. 4-ig.**

Ugyanis a NAV GEI, aki középen helyezkedik el az alperes és a MÁK között az **illetmény-számfejtési folyamatban, saját ügyrendje és a Kttv. 48. § (1) bekezdés szabályát szem előtt tartva** mindenkor csak kinevezési-okirat, **avagy azt módosító okirat** alapján teljesített a **korábbihoz képest emelt összegű bérfizetést**. Ő bizonyosan nem elégedhet meg panaszosi jognyilatkozatra történő kiterjesztő tartalmú alperesi hivatkozással.

Ahhoz, hogy alperes a GEI-nek ill. MÁK-nak a bérjegyzéket fel tudja adni, ahhoz az ügyintézőnek ismernie kell a számfejtendő bér egyes elemeit is. A NAV tv. 28/C. § (1) bekezdése szerint a jogalkotó azt várja el, hogy a számfejtett *illetmény egyes elemeinek jogcíme és összecszerúsége utólag ellenőrizhető legyen*. Ezen kívánalomnak a panaszos birtokában lévő bérjegyzékek megfelelnek, sorai mintegy leképezése egy kinevezési okiratnak. Megjelent benne a szakreferensi alapbérszorzó, ill. a szakreferensi munkakörhöz kapcsolódó ügyintézői közszolgálati pótlék-mérték is. E két tétel változása idézte elő a 73.435 Ft bér-többletet, amely egyben egyértelművé is teszi, hogy a panaszos számára dec. 27-től már nem vezetői bért számfejtett az alperes.

A Kúria jogértelmezése szerint is **a bérjegyzék** fontos bizonyíték, egyenesen **a foglalkoztatói döntés közlésének eszköze**. A Kúria Mfv.I.10.409/2018. számú ügyében a döntés elvi tartalma szerint: „...*az illetményszámfejtő rendszer a munkáltatói intézkedés közlésének, rögzítésének adminisztratív eszköze...*”

Mivel az első szakreferensi bértöbblet január 4-én realizálódott is, ekként a panaszossal **tisztességtelenül meg nem ismertett kinevezést-módosító alperesi döntést tartalmazó okirat létezéséhez alapos vélelem fűződik**.

Sőt a GEI garantálja azon Kttv.-i szabály érvényesülését is, hogy munkavégzése esetén **egy közszolga mindenkor a kinevezése szerinti bérre formálhat igényt**. (Ez következik a Kttv. 75. § (1) bekezdése h) pontja rendelkezéséből.) A NAV GEI számára ugyanis a kinevezési okirat **számveteli alapbizonylat** is egyben, hiszen rögzíti a foglalkoztatói kötelezettség vállalás mértékét. Erre figyelemmel a NAV GEI minden kinevezést-módosító okirat **eredeti címzettjei** között szerepel. (Ld. a panaszos 2018. januári vezetői-kinevezési okirata „Erről értesül” címzettí jegyzékét.)

A panaszos vezetői munkaköre 2018. dec. 27-ei alperesi módosító **döntését** tehát **sajátságos körülmények közepette tudhatta meg**. Mivel alperes a döntését titkolta, ez a számítógépes rendszerüzenet nyombani, dec. 27-ei lelepleződését idézte elő. Azonban további közlési csatorna volt a panaszos számára a közszolgálati alapnyilvántartás adatbázissal összekapcsolt NAV belső **telefonkönyve** is. Alperes a panaszos módosult munkakörére vonatkozó bejegyzését az adatbázisban haladéktalanul megtette. Így már 2018. dec. 27-én – adatátvétel következtében – a NAV teljes **apparátusa is értesült** a panaszos vezető leváltásáról és egyidejű szakreferensi kinevezéséről. Alperes további lelepleződését jelentette a 2019. január 4-ei emelt összegű bérfizetést kísérő **bérjegyzék**, amelyből a panaszos szintén értesült a kinevezését módosító foglalkoztatói döntésről. A december havi bérjegyzéket még további két bérjegyzék követte. A január havi fő-számfejtés, amely 2019. február 5-én volt, a panaszos jan. 1-13. közötti szabadságára eső szakreferensi bérét tartalmazta. Majd a sorban ezt követte

február 28-án egy hóközi számfejtés is, a jan. 14.- jan. 31. közötti betegszabadságra eső bér szakreferensi bérszorzóval megállapított összege.

Alperes nyomban, 2018. dec. 27-én átalakította a **jelenléti rendszerben** is a panaszos új ügyintézői munkaköréhez igazított munkarendjét, a vezetői kötött, ún. általános munkarendről rugalmas munkarendbe áthelyezve őt. Ennek is érzékelhető nyomai vannak, ugyanis a papír alapú jelenléti ívet havonta a foglalkoztatottnak kézjegyével el kell látnia.

Mindezen titkolózás érthetetlen és megmagyarázhatatlan, hiszen alperes saját pernyilatkozata szerint - folytatólagos munkavégzésre is elvárta a panaszos szabadsága 2019. jan. 13-ai lejártával. Mindezen kívánalmát **szakreferensi kinevezési okirat, avagy új munkaköri leírás átadása nélkül.**

Alperes mind erről az egyoldalú kinevezés-módosításról tehát egyáltalán nem kívánt a panasossal sem 2018. decemberében, sem később sem kommunikálni, a közszolgálatra **kötelezően előírt írásbeliség szabálya** (ttv. 19. § (1) bek, ill. 38. § (1) bekezdés szabálya) ellenére sem. Vélhetően azért nem, mert alperes ezen cselekvéseire – meg nem engedetten mixelt jogalkalmazással kerített sort. Úgy ítélte meg, a foglalkoztatót megillető jogosítványokat a v.v. intézményéből, míg a panaszos jogait és kötelezettségeit a v.l. intézményéből **szabadon ötvözheti**, miközben mellőzi a tájékoztatási és együttműködési kötelezettségét, ezen belül a kötelező írásbeliség szabályát. Soha nem adta át a panaszosnak az új kinevezési-okmányát, amely kinevezési okmány egyben a munkáltatónál az új bérfizetés egyik fontos **számviteli alpbizonylata** is volt.

Ezen sajátságos (okirat-hiányos) körülményekről, és a közszolgálati alapnyilvántartás adatbázis vezetéséről így nyilatkozott az alperes a per I. fokú szakaszában: „...*a NAVER rendszer az a számítógépes rendszer, amely nyilvántartja a foglalkoztatottak adatait, innen automatikusan került át más rendszerekbe az itt rögzített adat, illetve a MÁK rendszerébe is.*” Ekkor a NAV belső telefonkönyvben publicitást nyert alperesi kinevezés-módosításról is megemlékezett az alperes, állítva, hogy a telefonkönyv egyike a foglalkoztatotti adatbázissal összekapcsolt adatbázisoknak... *Ez egy technikai intézkedés volt.* (FKMB 2020. jan. 7. tárgyalási jkv. 2. oldal 3. bekezdése).

Azonban az alperesi magatartás **tisztessége megítélhetősége körében** igen fontos hangsúlyozni, hogy a technikai kinevezést sem a NAV tv., sem pedig a Kttv. nem ismeri. Saját Foglalkoztatási Szabályzatát sem tudta segítségül hívni az alperes, mert az sem tartalmaz – törvényi szabályoktól eltérő – rendelkezést.

Másrésről az állampolgárok ügyeinek intézésében részt vevő kormánytisztviselők (érdemi) kinevezése garanciális kérdés is, amely megköveteli alperestől azt, hogy a közhatalom gyakorlásába olyan közszolgát állítson munkába, és a munkavégzést olyan hatáskörben tegye lehetővé, amilyen munkakör szerinti feladatvégzésre az adott kormánytisztviselő kinevezést nyert. Ez következik a jó közigazgatásba vetett hit követelményéből is. Az Alaptörvény 17. cikke szerint: *A kormánytisztviselők jogállását törvény szabályozza.* A Kttv. 9. § (1) bekezdése szerint: *A kormányzati szolgálati jogviszonyban és a közszolgálati jogviszonyban (a továbbiakban együtt: közszolgálat) a köz szolgálatának elsődlegessége alapján és a **jó közigazgatásba vetett bizalom** fenntartásának szem előtt tartásával kell eljárni.* Alperes tehát nem csak saját kormányzati tisztviselőjével, hanem az ügyfeleivel fennálló, Ket. és Art. által szabályozott jogviszonya alapján köteles kinevezési ügyben tisztességesen eljárni.

3.)

Alperes csak a peres eljárásban adta – három féle variációban - indokát a panaszos szakreferensi kinevezésének, megsértve ezzel a kinevezést-módosító döntése közigazgatási szakaszban történő inkokolási kötelezettségét:

Alperes első perbeni védekezései ugyanis azt az önellentmondást is tartalmazták, hogy egy „*technikai kinevezett*”-től érdemi szakreferensi munkavégzésre történő megjelenése elvárása a foglalkoztató részéről nem reális igény. Egy közszolgálati jogviszony jogi rendezetlensége ugyanis a foglalkoztató oldalán egyenesen **munkavégzési akadály**. Ezt az alperes azonban nem így ítélte meg. Az FKMB előtti tárgyaláson 2020. január 7-én – a **technikai kinevezés-elmélete** hangoztatása mellett – megismertette a bírósággal álláspontját, nevezetesen azt, hogy egyenesen el is várta, hogy a panaszos munkavégzésből való távollétét 2018. dec. 27. és jan. 11. között szabadság, majd 2019. jan. 14-és február 1. között betegszabadság címén maga legalizálja. Fel sem merült benne, hogy a panaszost vezetői munkaköre lezárása után addig, amíg a jövőben közölni kívánt ajánlatára a válaszát meg nem ismeri – állásidőre küldje.

Amint az alperes a Törvényszéki bírósági eljárás szakaszában a per során áttért a **panaszosi jognyilatkozat kiterjesztő tartalmú értelmezésére** történő hivatkozására – ezen nóvum joghelyzet viszont logikusan még inkább azzal járna együtt, hogy a kinevezési okirat panaszos részére történő át nem adására végképp semmilyen elfogadható indoka sem lehet az alperesnek.

(A panaszos ügyében eljáró bíróságok jelen hiánypótlási beadvány II. részében ismertetendő felelőssége viszont abban áll, hogy az alperesi tisztességtelen hatósági eljárás vonatkozásában nem nyújtottak semmilyen jogvédelmet a panaszosnak. Nem voltak hajlandók például a Pp. felperest védő eljárási szabályait alkalmazni, gondolva itt a szakreferensi kinevezési döntés megismerésétől elzárt panaszos perbeni **állítási/bizonyítási szükséghelyzetében** őt felperesként megillető jogokra. Továbbá a bírósági eljárásban az Alaptörvényből levezethető, Kttv. jogalkotói **bizalmi elvárásnak** és alperes irányában fennálló magasabb zsinórmértéknek sem tulajdonítottak az ítélező bíróságok jelentőséget. Nem voltak hajlandók – panaszosi kereseti kérelem ellenére – az alperesi rendeltetés szerű joggyakorlás követelménye sérelmére, joggal való visszaélése körében benyújtott kereset-részt elbírálni. A Kúria – ezt is sommásan intézte el, jogi indokolás nélkül: *az alperes joggyakorlása nem tekinthető rendeltetés-ellenesnek* – ítélete [ ] pontjában.

*A Kttv. Magyarázata szerint: A Kttv. meghatározza a közszolgálatban irányadó általános magatartási követelményeket: általános magatartási követelményként előírja, hogy a közszolgálatban **mindenkinek** – vagyis mind a közszolgálati **tisztviselőknek**, mind pedig a **munkáltatóknak** – a köz szolgálatának elsődlegessége alapján és a jó közigazgatásba vetett **társadalmi bizalom fenntartásának figyelembevételével kell eljárnia**. E magatartási követelmény **túlmutat** az adott helyzetben általában elvárható magatartás kívánalmán, a közszolgálatban ugyanis egy **magasabb zsinórmérték** érvényesül, amelynek forrása a köz szolgálatából fakadó magasabb elvárások érvényesítése. (Forrás: <https://jak.ppke.hu/uploads/articles/12040/file/A%20k%C3%B6zszolg%C3%A1lati%20tisztvisel%C5%91i%20t%C3%B6rv%C3%A9ny%20%20magyar%C3%A1zata.pdf> 67. oldal)*

Ezen **magasabb zsinórmérték** mellett felértékelődik az alperes tisztességtelen közigazgatási ügyszaki magatartása súlya. Állítja, hogy kinevező okirat nélkül várta az állampolgárok ügyeinek, a közhatalom gyakorlásában részt venni a panaszost, új munkaköri leírását sem átadva. Az állampolgárok irányában is garanciális kérdés, hogy ügyeik intézésében csak olyan közszolga vegyen részt, akit arra a feladatra kineveztek.

Ráadásul alperes közszolgálati alapnyilvántartásban **máig ható** változást idézett elő, (a közszolgálati alapnyilvántartási adatok ugyanis 50 évig megőrzendők, a MÁK 2019. április 15-én kelt Közszolgálati igazolása helyébe nem lépett más, helyes tartalmú igazolás). Alperesi szakreferensi kinevező döntése jogkövetkezményeit a panaszos köteles viselni (méltóságától megfosztva, elhelyezkedési lehetőségeit elnehezítve és a jogalkotó által ilyen esetben kínált törvényi fájdalomdíj nélkül bocsátotta el panaszost az alperes) miközben valódi jogorvoslat nélkül maradt. Ezekre a körülményekre a panaszos majd még **a bírósági eljárás tisztességtelenségét** előidéző okok bemutatása körében is vissza fog térni, és a II/1-10. pontokban részletes ismertetést adni).

Az alperes által a Kttv. 177. §-a alapján kötelezően vezetett **közszolgálati alapnyilvántartás adatbázisba** történt panaszosi szakreferensi kinevezés-módosítás bejegyzésének az alábbi joghatása volt: **Egyrészről a MÁK interfész adat-átvétel mentén** tesz eleget a 368/2011. (XII.31.) Kormányrendelet 62. § (1) bekezdés g) pontja szerinti *foglalkoztatót terhelő munkaügyi statisztikai és más adatszolgáltatások teljesítésének*. Másrészről e Korm. rendelet **62/G.** §-a szerint tesz eleget a közszolgálati jogviszony megszüntetésekor kötelezően kiadandó **Közszolgálati igazolás** közokirat előállítás kötelezettségének is.

4.)

A panaszosról kezelt adatok meg nem engedett alperesi publikálása, a panaszos szakmai jóhírnevének alperes általi megsértése, a MÁK Közszolgálati igazolási tartalom panaszos jövőbeni elhelyezkedését gátló, alperesi öszvér jogalkalmazás miatti elfogadhatatlan tartalma:

A Kttv. 177. § (3) bekezdése szerint: *A közszolgálati alapnyilvántartásban szereplő **személyes adatok védelméért**, az adatkezelés jogszerűségéért, valamint a Kormányzati Személyügyi Döntéstámogató Rendszerről szóló törvényben, továbbá a 181. § (1) bekezdésében előírt adatszolgáltatásokért - eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában - a kormánytisztviselőt alkalmazó államigazgatási szerv hivatali szervezetének vezetője felelős.*

Mivel a Kincstár eljárását szabályozó Ávr. **62/A.** § (1) bekezdése alapján: *A foglalkoztató a központosított illetményszámfejtéssel és a foglalkoztatót terhelő **munkaügyi statisztikai és más adatszolgáltatások** teljesítésével összefüggő adatszolgáltatási kötelezettségét - ha e rendelet eltérően nem rendelkezik - a Kincstár számára az illetményszámfejtő programon keresztül teljesíti.*

Erre figyelemmel különös jelentősége van annak, hogy **az alperes milyen adatokat kezelt** a panaszosról a közszolgálati alapnyilvántartásban, és interfész-adatkapcsolat révén milyen adatok kerültek a MÁK-nak bérszámfejtés ill. statisztikai adatszolgáltatás céljából átadásra. Mivel a 2019. január 4-ei bérfizetésekor a MÁK által kiadott bérijegyzék már a panaszos szakreferensi munkaköréhez rendelt új bér-adatokat rögzítette, és alperes a per során (2020. jan. 7-ei tárgyaláson jkv. 2. oldal 2. bekezdése) maga is elismerte, hogy a panaszos ügyintézői minősége a MÁK rendszerébe, ill. a NAV telefonkönyvében a NAVER névvel illetett, foglalkoztatottak személyi adatait kezelő rendszerből kerültek átadásra. Ez a körülmény a szakreferensi kinevezési okirat létezését nagyban valószínűsíti.)

Az adatokat mindkét esetben az alperes által vezetett közszolgálati alapnyilvántartás **adatbázisból emeli át a MÁK.** A 62/G. § szerint: *A Kincstár a jogviszony megszüntetésére vagy megszűnésének megállapítására vonatkozó foglalkoztatói intézkedés alapján*

végelszámolást készít, és azt, továbbá a foglalkoztatotti jogviszonyra vonatkozóan jogszabályban előírt **igazolások** a jogviszony megszüntetésének vagy megszűnésének időpontjához igazodóan, amennyiben a **papíralapú megküldést** jogszabályi előírás nem indokolja elektronikus úton megküldi a foglalkoztatónak.

Ezért a MÁK 2019. április 15-én kelt és a panaszosnak kézbesített Közzolgálati igazolása, továbbá alperes 2019. április 10-én kelt Értesítés elnevezésű szolgálati igazolvány visszavételét nyugtázó közokirata, mivel mindkettő a panaszosi közszolgálati jogviszony **lezáró dokumentumai**, ezért jelen perrel érintett **közzszolgálati jogvitához tartozó**, közigazgatási ügyszakban keletkezett, tehát mindenképpen **az ügy-iratát képező dokumentumok voltak**. (Ennek a körülménynek a később ismertetendő, a bírósági eljárás tisztességtelenségét előidéző okok bemutatása körében, a tisztességtelen pervitelt folytató alperesi magatartás bemutatása és ennek bíróság általi tűrése vonatkozásában lesz jelentősége.)

Viszont egy vezetői visszahívás elszenvedőjéről már alappal állíthajta foglalkoztatója azt, hogy szakreferensévé nevezte ki. Az ilyen foglalkoztatói döntéssel érintett viszont ezen foglalkoztatói intézkedéssel összefüggésben – válaszreakcióként – élve választási jogával, ha a közszolgálat elhagyását választja, azon érintettet foglalkoztatja köteles **mérlegelést nem tűrően felmentéssel** és felmentési járandóságok mellett érdemi ügyintézői utolsó munkaköréből a közszolgálatból elbocsátani. Ez a foglalkoztatói cselekvés viszont a panaszos vonatkozásában az alperes részéről elmaradt. Az alperes ugyanis csak **részlegesen alkalmazta** a NAV tv. v.v. szabályát. A 19/D. § (2) bekezdés következményi szabályából csak **a bér-visszarendezés kötelezettségét** alkalmazta. A 19/D. § (2) bekezdés további rendelkezéseiről tudomást sem véve.

A panaszos mindezekre tekintettel keresetében ezen sajátságos körülményekre tekintettel is kérte elmaradt felmentési járandósága, ezen belül 9 havi végkielégítése megállapítását. Hiszen az alperes első intézkedését a v.v. szabályai szerint hozta meg. Majd v.v. következményi szabályt beismerten alkalmazott, amely nincs v.v. előzmény nélkül.

Viszont ahhoz nem volt joga az alperesnek, hogy a két jogintézmény, a v.l. és v.v. szabályait **meg nem engedetten mixelje, mert az öszvér jogalkalmazás következtében foglalkoztatói döntése jogszerűsége érdemben megkérdőjelezhetővé vált**.

Ennek azért van nagy jelentősége, mert a közigazgatási ügyszakban alperes tisztességtelensége okán a panaszosi szakreferensi kinevező döntés ellen az alperes **egyáltalán nem biztosította a panaszosnak sem a megismerés, sem pedig a jogorvoslat lehetőségét**. Azonban arra kárhoztatta a panaszost, hogy **tűrni volt köteles** egy olyan – a mixelt alperesi jogalkalmazás hű lenyomatát képező – Közzszolgálati igazolás hatásainak tűrésére, amely igazolási tartalomban megjelenített panaszosi „lefokozás” nagyban hátráltatta a panaszos elhelyezkedését, és idézte elő azt, hogy nem tudott tudásának és 34 évnyi jogtanácsosi rutinjának, ezen belül 7 évnyi vezetői tapasztalatával összhangban álló álláshelyet találni. Az alperes ugyanis megfosztotta – a v.l. során őt egyébként megillető – méltósággal való távozás jogától. Továbbá alperes hatósági eljárásban – v.l. szemszögéből – meg nem engedett adatkezelése miatt sérültek a panaszos szakmai **jóhírnevéhez** fűződő személyiségi jogai is, amely törvényi védelem alatt áll.

*Az EJEE 6. cikke alkalmazandó olyan ügyekre is, amely jog elválaszthatatlan az áldozat azon jogától, hogy polgári jogi igénnyel élhessen a nemzeti jogrend alapján, még akkor is, ha ez csak **szimbolikus kártérítésre** vagy olyan polgári jog védelmére irányul, mint a „jóhírnév” (Perez kontra Franciaország [GC], § 70;)*

Ezért a panaszos a jóhírnévhez való joga (*Helmers kontra Svédország ügy mentén*); avagy a közigazgatási iratokhoz való hozzáférés jogával kapcsolatos állításai (Loiseau kontra Franciaország (dec.) ügy alapján), vagy egy hatósági ügyiratba történt bejegyzés elleni fellebbezés, amely érinti a jóhírnévhez való jogot, avagy érinti a tulajdon védelméhez való jogot, a munkavállalás lehetőségét, és így a megélhetést (Pocius kontra Litvánia, §§ 38-46, és Užukauskas kontra Litvánia, §§ 32-40); - mind-mind a panaszos ügyében folyt bírósági eljárás keretébe tartozó és elbírálandó kérdés lett volna, hiszen a panaszosnak átalány kártérítés iránti igénye is volt a MÁK Közszolgálati igazolásában az alperes által megjelenített „lefokozása” miatt elnehezült munkavállalása, végső soron megélhetése, ill. a NAV belső telefonkönyvben kihirdetett szakreferensi minősége okán. Különös figyelemmel arra, hogy állítólag azért kellett a közszolgálatból távoznia, mert nemet mondott a szakreferensi kinevezésére. A panaszos ezen döntését tehát nem volt joga az alperesnek felülbírálni és nem tiszteletben tartani.

A Tisztelt Alkotmánybíróság mivel a tisztességes eljárás kereteit a 6. cikk figyelembevételével alakítja ki, ezért fentiekben írt körülményeknek is szerepük lehet a panaszos jelen alkotmányjogi panaszja megalapozottsága megítélése körében.

Fontos azt is kihangsúlyozni, hogy a panaszos ügy ítélete meg, az alperes titokban végrehajtott vezetői visszahívó döntése önálló v.v. jogcímű vizsgálata nélkül is, pusztán a közszolgálati szerződéses jogviszonyban alperes által állítottan a v.l. szabályai szerint, ezen szabályegyüttesbe oda nem illő módon, alperes által 2018. dec. 27-én egyoldalúlag előidézett eredmény-változása okán is megítélhető az alperes 2019. február 19-én kelt döntése jogszerűsége, amely 2018. dec. 27-ei eredmény-változás „begyűrűződött” az alperes 2019. február 19-ei v.l. döntése végrehajtásába is. Ezért csak a Kúriai eljárásban képviselte markánsan azt, hogy v.v. elszenvédője volt, míg a Törvényszék előtti eljárásban az alperes keltette anomáliára helyezte a hangsúlyt. (Viszont tény, hogy a panaszos szakreferensként távozott a közszolgálatból, akinek elvileg azért kellett távoznia, mert azt állította róla az alperes, nem vált szakreferensé.)

Tehát a panaszos számára – alperes tisztességtelen közigazgatási eljárási szakaszát átható magatartása következtében - csak az a perjogi lehetőség adatott meg perében, hogy a 2018. dec. 27-ei – írásban vele nem közölt, de hatályosult - szakreferensi kinevezését annak a v.l. szerinti alperesi döntésre kiható, ezen utóbbi alperesi döntés jogszerűtlenségét előidéző hatása miatt vitathassa. Egy írásban nem közölt, meg nem ismertetett és jogorvoslati jogot nem kapott 2018. dec. 27-ei alperesi döntést ugyanis nem tudott közvetlenül peresíteni a panaszos. Különösen annak fényében, hogy az alperes a per 2019. márciusi kereset-indítástól – 2020. április 1-ig tartó FKMB előtti szakaszában még azt állította, hogy a v.l. szabályegyüttes mentén törvényi kötelezettsége ill. a v.l. szabály-együttesébe beilleszthető „technikai” intézkedése volt a szakreferensi kinevezés, mindenképpen helye volt jelen perben érdemben vizsgálni az alperesi magatartást. Ugyanis a szakreferensi kinevezés körülményeit - ahogy forrósodott a lába alatt a talaj a peres eljárás során az alperesnek, – mindinkább kívül kívánta rekeszteni azt jelen per keretein, ill. bagatellizálni kívánta az egyoldalú szakreferensi kinevezés jelentőségét.

Sikeresnek tekinthető ez az egyébként jobb tudomása ellenére valótlan állításokkal fűszerezett alperesi védekezés, – főleg azért, mert a perbíróságok nem teljeskörűen bírálták el a panaszos kereset-részeit. Alperesnek sikerült elhitetnie a bíróságokkal azt is, hogy „mindegy” milyen munkakörből szűnik meg a panaszos közszolgálati jogviszonya, állítva, hogy nem a munkakört, hanem a jogviszonyt kell a NAV tv. 19/D. § (6) bekezdése szerint megszüntetni. Alperes ezen álságos és jogszabályi rendelkezések előírásaival szembe helyezkedő védekezésben jól látható, hogy alperes csupán a lényegről felejtkezett meg, arról, hogy a

közzolgálati jogviszony pótlást nem nyert **lényegi eleme hiánya** miatt kell azt megszüntetni, viszont a lényegi elem (a vezetőit felváltó új munkakör és új bér) látható fennállta, a jogviszony teljeskörűsége esetén egy szerződéses hiány állapotra alapított megszüntetési jogcím szóba sem jöhet. Így hát **nem a véletlen műve**, hogy alperes 2019. február 19-ei panaszosi közzolgálati jogviszonyt megszüntetni rendelő döntéséből **hiányzik a panaszos utolsó munkaköre megjelölése**, hiszen árulkodó nyomot a szakreferensi munkakör megjelenítésével nem kívánt magáról szolgáltatni az alperes. A munkakör megjelölés pedig lényegi tartalmi eleme minden kinevezési okiratnak, ekként a jogviszony megszüntetését elrendelő kinevezést-módosító okiratnak is. Alperes minden korábbi okmánya tartalmazza is, csak éppen a 2019. február 19-ei nem, amelyből perdöntő tartalmat hagyott ki az alperes.

Ezen felül: a NAV tv. 19/D. § (6)-(7) bekezdéseiben – a v.l. intézményében – a jogalkotó **kógens feltételeket** ír elő, amelyekre alperes nem fordított a közigazgatási eljárásban figyelmet. E feltételek hiánya viszont a döntését tartalmilag jogsértővé teszik:

- A 2019. januári alperesi **ajánlat-tétel fogalmilag volt kizárt**, hiszen az alperes már végrehajtotta azt a szerződés-módosítást, amelyről ajánlat-tétel nevű színjátékában azt állította, hogy jövőre szóló az ajánlata.
- Ugyanazon munkaköri kinevezési eredmény elérése érdekében, mivel már **nem volt** 2018. dec. 27. után **a felek között szerződés-módosítási kényszer**, - ahogy lenne v.l. esetében, - dec. 27.-e után már nem kellett a panaszos közzolgálati szerződését szakreferensiről szakreferensre módosítani, v.l. során viszont **szerződés-kötési kényszerhelyzetben** kell alperesnek elvártan ajánlatot tennie.
- Mivel az ajánlat-tételt 2018. dec. 27-i szerződés-módosítása előtt hanyagolta, ezért utóbb a kihagyott ajánlati szakaszt, elmaradt ajánlatát az alperes nem pótolhatja, a Ptk. 6.:64. § rendelkezései ezt nem teszik lehetővé.
- A jogalkotó ugyanis a v.l. intézményében azt feltételezi, hogy a lemondott **vezető jogi sorsa** az alperesi ajánlat tétel előtt még **rendezetlen**. A panaszosé pedig rendezett volt. Egyébként pedig mi indoka annak újból ajánlat elfogadásért folyamodni a panaszoshoz, aki azt állította magáról, abban a hiszemben intézkedett, hogy birtokolja a panaszos ilyen jellegű előzetes, ajánlat ismerete nélkül adott jognyilatkozatát.
- Ráadásul az ajánlatot – értelemszerűen - **vezetőhöz kell címezni**, semmint egy szakreferenshez. Egy szakreferensre a NAV tv. v.l. intézménye szabályai a továbbiakban már nem alkalmazhatóak. Szakreferensként a panaszos kikerült a NAV tv. v.l. szabályegyüttese hatálya alól!
- Továbbá alperes éppen a panaszossal **betöltött szakreferensi álláshelyet ajánlott fel** ajánlat-tétel nevű színjátékában, holott a jogalkotó szabad státuszra vonatkozó foglalkoztatói ajánlatot várt el tőle, stb.)

5.)

A v.l. intézménye szerinti szankció csak valós ajánlat valós visszautasítójával szemben alkalmazható; a v.l. szabályegyettes szabályai közé nem ötvözhetőek v.v. szabályok:

A panaszosnak esélye sem volt arra, hogy 2019. jan. 11-18. ajánlati-kötöttségi időszakában akár alperesi ajánlati színjátéka szabályai szerint szakreferensi munkakör elfogadjává, avagy visszautasítójává váljon, mert ezt a munkakört ebben az időben már alperes intézkedése következtében 2018. dec. 27-től a panaszos már kinevezett szakreferensként betöltötte.

Ezek az anomáliák pedig azt kell, hogy eredményezzék, hogy a 2019. február 19-ei alperesi döntésben közölt indokok valótlanok.

Alperes a 2020. január 7-ei FKMB tárgyalási jkv. 2. oldal 3. bekezdésében a panaszosi ajánlat visszautasító tartalmú válaszára utalva, "Innen tudta" megállapítással bizonygatta azt, hogy egy jövőbeni ajánlatra kért és kapott panaszosi választ önkényesen „dekódolta”. A tárgyalási jkv. 2. oldal 2. bekezdésében ugyanis alperes beismerte a NAV tv. 19/D. § (2) bekezdése – kifejezetten és kizárólag v.v. következményi szabálya – alkalmazását. Alperes tehát v.v. döntését a panaszossal meg nem ismertette, nem a valós tényhelyzetre kért és kapott panaszosi választ – panaszosi jognyilatkozat tilalmazott kiterjesztő értelmezésével - 2019. március 5-én v.v.intézménye szerinti **bérmegvonó és a vezetői bér szintjére visszaálló foglalkoztatói döntése jogalapjául használta fel.**

Mivel a NAV tv. 19/D. § (2) bekezdése rendszertanilag nem az illetményből levonás szabály-együttese, ezért bérmegvonásra a Kttv. rendelkezései irányadóak. A 149. § (4) bekezdése szerint alapjaiban *az illetményből történő levonásra a bírósági végrehajtás szabályai az irányadóak.* Bérmegvonás foganatosításához **jogszabály, vagy végrehajtható határozat** szükséges. (Kttv. 149. § (1) bekezdés rendelkezése szerint.) Igényét a foglalkoztató **írásbeli felszólítással érvényesítheti.** (Kttv. 149. § (8) bekezdés rendelkezése szerint.)

Alperes ismét **tisztességtelen hatóságként** elmulasztotta a panaszossal a Kttv. szerint elvárt kommunikációt, aki ismét csak utólag, 2019. március 5-ei bérfizetést kísérő bérjegyzékéből érzékelhette a bérmegvonó alperesi intézkedést, az addig folyósított szakreferensi bruttó 73.435,- Ft nettó összegének levonását. Ekként tehát a panaszos alperestől nem kapott **írásbeli felszólítást**, ill. alperes hanyagolta, alperesnek nem volt végrehajtható okirata sem, és elmulasztotta a Kttv. 9. § (2) bekezdés az általános **tájékoztatási és együttműködési kötelezettségét is.**

Ez a fent ismertetett **tisztességtelen alperesi cselekvési sor** pedig már 2018. nov. 20-án vette kezdetét, e napon indította el alperes a v.v. folyamatot. Folytatódott dec. 5-én, amikor megérkezett az első státusz-engedély egy kiemelt főreferensi álláshelyre. Alperes azonban önös foglalkoztatói érdekeitől vezérelve újabb engedélyért folyamodott. Dec. 18-án érkezett meg a szakreferensi státusz engedély. Alperes ezen engedély birtokában, ezen engedélyt a **NAV GEI-nél bemutatva és a szakreferensi bérfizetés megkezdéséhez felhasználta.** Ekként dec. 27-én minden relációban érvényt szerzett elhatározott v.v. szándéka beteljesítésének: e napon **utasítást adott alperesi igazgató** a közszolgálati alapnyilvántartási adatok módosítására is. Ezt követte 2019. jan. 8-án **ajánlat-tétele írásbeli** megfogalmazása és 11-ei kézbesítése. Az ajánlatra kért és kapott válasz mentén 2019. március 5-én került sor a **v.v. ún. következményi szabálya** alperesi (részleges) alkalmazására, a nélkül, hogy az alperes megkérdezte volna a panaszost arról, hogy a szakreferensi kinevezést elfogadja, avagy visszautasítja. Csalárd módon a panaszos jövőre szóló **ajánlatra adott visszautasító válaszából vélelmezte** azt, hogy vélhetően a szakreferensi kinevezése vonatkozásában is ilyen tartalmú elutasító válasz érkezne. **A jognyilatkozatok kiterjesztő értelmezésének polgári jogi alapokon nyugvó tilalmát** maga a Kttv.14. § (3) bekezdése is átveszi: *A jogról lemondó vagy abból engedő nyilatkozatot nem lehet kiterjesztően értelmezni.*

A **fegyverek egyenlősége** szabályai szerint ez a **bér-visszaállási szabály** egy jogalkotói **kedvezmény** volt a NAV tv. megalkotásakor, és kedvezmény ma is magasabb vezetői szinteken, azonban hátrányos szabály alacsonyabb vezetői szinteken. A jogalkotó a v.v-t elszenvedő és kinevezésére visszautasító választ adó érintett esetében az ügyintézői bér helyett a kinevezés-módosítás pillanatától utóbb nem az új munkakörhöz rendelt szakreferensi, hanem

egy „fiktív”-elméleti bér számfejtését várja el a foglalkoztatótól. Ez a bér pedig a **kinevezés-módosítás előtti vezetői bér szintje**. Ez a visszaállítás nem érinti a közszolgálati alapnyilvántartásban kezelt adatokat. Ott hatályban maradhat a szakreferensi kinevezés tényének rögzítése, és maradhat a hatályba lépésként megjelölt 2018. dec. 27-ei dátum is.

Azonban csakis a NAV életpálya-modell keltette diszkriminatív középvezetői bérezés miatt van ez a bér-visszaállítás – ahogy az látható a panaszos esetében is – magasabb vezetői szinteken ezen v.v. következményi szabály éppen foglalkoztatói bértöbbletet idényt eredményez. A jogalkotói szándék szerint tehát bizonyos, hogy nem az illetményből levonás Kttv. szabályai helyébe kívánta e 19/D. § (2) bekezdése szabályát beiktatni a jogalkotó. Ennél fogva a **Kttv. illetményből történő levonási szabályai** mindenképpen irányadóak, amelyeket az alperes tisztességtelenül hanyagolt.

6.)

Alperes perbeni beismerése jelentősége és hatása a panaszos által közigazgatási ügyszakban meg nem ismerhető szakreferensi kinevezés vonatkozásában:

Ennek a fent idézett alperesi FKMB 2020. jan. 7-ei tárgyaláson adott alperesi beismerésnek azért is van nagy jelentősége, mert a **2018. dec. 27-ei közszolgálati alapnyilvántartási adatváltozással előidézett módosult állapot**, konkrétan a panaszos szakreferensi munkaköre a MÁK igazolás kiállításának időpontjában, 2019. április 6-ához igazított **elszámolási nappal 2018. dec. 27-től folyamatosan fennállt**. (Mindezen alperesi beismerés a 2020. január 7-én a tárgyalási jkv. harmadik bekezdésében lett jegyzőkönyveze.)

Ekként az alperes 2018. dec. 27-én adatbázisai összekapcsolása által a közszolgálati alapnyilvántartásból frissülő **NAV telefonkönyvi** bejegyzésben, a munkakörre vonatkozó adatok folyamatos aktualizálásával és frissítésével az egész apparátussal nyomban megismertette a panaszos – megkérdése és beleegyezése nélkül végrehajtott egyoldalú kinevezését, - az új szakreferensi munkakörét, lényegében **a vezetői visszahívása tényét**.

A **v.l. szabályai szerint** erre viszont az alperesnek egyáltalán **nem volt felhatalmazása**, hiszen a v.l. szabályai szerinti eljárásban a **két fél üzleti tárgyalása** nem tartozik a nyilvánosságra, ahogy adat-változást sem eredményezhet a közszolgálati alapnyilvántartásban. 2018. decemberében a 2019. január 11-én kézbesített ajánlat-tételig bezárólag még csak a két fél **üzleti titka** körébe tartozó kérdés volt az, hogy az alperes milyen ajánlatot „kíván” tenni, és arra a panaszos ad-e, vagy sem elfogadó választ. Tehát az alperesi magatartás a v.l. intézményében **GDPR adatkezelési szempontból** is kifogásolható. Mivel alperes a perben sikeresen tudta érvényesíteni azt, hogy v.l. intézkedése jogszerű, ennél fogva a panaszos ismételt, hatósági szakaszban elkövetett tisztességtelenségére hivatkozik.

Ugyanis 2018. dec. 27-én az alperes által bizonyosan létezőnek állított egy olyan kinevezés-módosítást, és ezt – a MÁK-on keresztül - le is jelentette az állami foglalkoztató szervnek a MÁK interfész adatátvétellel végrehajtott statisztikai adatszolgáltatása által, amely munkakör-változást a **v.l. intézménye szemszögéből** kész tényként még **nem** jegyezhetette volna be a **közszolgálati alapnyilvántartásba**, és így adat-kapcsolat révén nem kaphatott volna nyilvánosságot sem más rendszerekben, pl. NAV telefonkönyvben sem, hiszen ekkor még nem kért és később nem is kapott elfogadó választ a panaszostól. Mivel a NAV tv. – eltérően a Kttv.-től – a kinevezést követően elvárt elismerést előzetesen kéri, így akkor sem volt joga alperesnek az adat-változás átvezetésére, és ekként az adatok nyilvánosságra hozatalára, ha abban a

hiszemben tartotta magát, a panaszosnak szándékában áll életútját a NAV szervezetben alperesnél folytatni. Ez ugyanis **még csak a konszenzus része** a dolognak.

7.)

A tisztességes hatósági eljárás Alaptörvényi sérelméhez járulékosan kapcsolódó további Alaptörvényi jogsérelem:

Alperes tisztességes hatóságként köteles **az Alaptörvény R). cikk (2) bekezdése** alapján az Alaptörvény és a jogszabályok rendelkezéseit megtartani, továbbá a Kttv. 9. § (2) bekezdése alapján: *A jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelően kell eljárni.*

Ennél fogva mivel a Kttv., mint jogszabály komplex szabályokat szab, ezért a további joghelyeket nem hagyhatta volna figyelmen kívül az alperes:

- A Kttv. a **38. § (1)** bekezdése szerint: *A jogviszony a kinevezéssel és annak elfogadásával jön létre.*
- 38. § (1) bekezdése meghatározza azt a további feltételt is, hogy: *A kinevezést és annak elfogadását írásba kell foglalni.*
- A Kttv. **48. § (1)** bekezdése szerint: *A kinevezés tartalmát módosítani csak az államigazgatási szerv és a kormánytisztviselő közös megegyezésével lehet. A kinevezés tartalmának módosítására a kinevezésre és annak elfogadására vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni.*
- A Kttv. **43. § (1)** bekezdés b)-c) pontjai szerint: *A kinevezési okmány tartalmaznia kell a kormánytisztviselő illetményét, annak a besorolása szerinti alapilletményéhez viszonyított beállási szintjét, munkakörét és meghatározott feladatkörét.*

A fent vázolt alperesi tisztességtelen közigazgatási eljárás alatti magatartása mentén a panaszos azt remélte, ügyét a bíróság előtt sikerre viheti. Mivel ez elmaradt, kénytelen a Tisztelt Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezni.

Az alperesi **hatósági magatartás tisztességtelensége végül** abban is áll, hogy az alperes nem kívánta felvállalni sem a hatósági szakaszban, sem pedig a per során a v.l. intézményi szabályok közé nem illeszthető, leginkább v.v-t megvalósító cselekménye jogkövetkezményeit, a felperesnek járó végkielégítést – amelyet a *fegyverek egyenlősége elve* mentén a jogalkotó – **törvényi várományként** – kilátásba helyezett. Ugyanakkor kendőzetlen őszinteséggel beismerte az FKMB 2020. jan. 7-ei tárgyalásán, hogy a cselekvési sort 2019. március 5-ei bérfizetés alkalmával a NAV tv. v.v. jogintézménye ún. *következményi szabálya* alkalmazásával zárta.

De alperes nem vállalta fel azt sem, hogy abban a pillanatban, ahogy szembesült azzal, hogy a panaszos ajánlat-visszautasító tartalmú választ közöl, **annullálnia, stornóznia kellett volna** az egész szakreferenci kinevezést. Ezt azért nem volt hajlandó véghez vinni, mert egyéb, elévülhetetlen érdekei gátolták ebben őt. Alperes ugyanis 2018. november 20-án azt határozta el, hogy **2018. december 15-ig** visszahívja a vezetői munkakörből a panaszost, és egyben ezen időponttól szabadon rendelkezik az alperes vezetői státuszával. Erre az álláshelyre – országos szerv lévén – az ország bármely pontján egy másik vezető aspiránst kinevezhetett, avagy abban állt érdeke, hogy a közszolgálat terén 2019. január 1-én meginduló nagy személyzeti átalakítások előestéjén – statisztikailag – kimutathassa, 2018. évben rendelkezett egy szabad

álláshellyel. Ezen utóbbi esetben – v.l. szempontjából szemlélve a kérdést – alperes **hamis statisztikai adatot szolgáltatott** az állami foglalkoztató szervnek. Ugyanis a panaszos vezetői státusza a **v.l. szabályok szerint** csak **2019. április 6-án vált volna** alperes számára **szabaddá**. Ekként alperesnek egyáltalán nem volt mindegy, hogy a panaszos milyen munkakörből távozott a közszolgálatból.

Ennél fogva *feltéve, de nem megengedve*, hogy a szakreferensi kinevezésre nem az alperes egyoldalú foglalkoztatói intézkedésével, hanem konszenzus feltételezésével került sor – egy **panaszosi jognyilatkozat tilalmazott kiterjesztő értelmezésével** – utóbb, felismerve, hogy **téves feltevésre alapította ezt a** kinevezés-módosítást az alperes, a felismerést követően tovább nem lett volna a kinevezés-módosítás fenntartható. Alperes részéről viszont nem történt meg, hogy annullálja a szakreferensi kinevezést.

8.)

A fegyverek egyenlőségének elve a 3223/2018. (VII. 2.) AB határozat ill. 3311/2018. (X. 16.) AB határozat elvárásai szerint:

Az alperes tehát 2018. dec. 27-től **élvezte az „ügy ura” pozíció**, egy törvény által nevesített egyoldalú foglalkoztatói intézkedésből **számára adódó minden előnyt, amelyet a jogalkotó olyan foglalkoztatónak kínál, aki nyíltan felvállalja, hogy él az indokolás nélküli vezetői visszahívás eszközével**. Ezek sorában **a legfontosabb alperesi előnyök** az alábbiak voltak:

- a vezető a NAV tv. alapján a vezetői munkaköréből a foglalkoztatója által **szabadon megválasztott időpontban és indokolás nélkül** elmozdítható.
- A másik előny, hogy a foglalkoztató ilyen tartalmú döntése **azonnal hatályosul** is, (jelen esetben ez a nap 2018. dec. 27-e volt), mert az érintett vezető visszahívásával egyidőben **azonnal egy alacsonyabb munkakörbe, jelen esetben szakreferensi munkakörbe** nyert a panaszos kinevezést, és el is várták ezen munkakörben a munka folytatódó felvételére. A jogintézmény természeténél fogva mind erre a panaszos akarata és beleegyezése nélkül kerül sor, a NAV tv. 19/D. § (1) bekezdés szerint. (Ez az új munkakörbe történő kinevezése a visszahívása alkalmával csak akkor maradhatott volna el, ha a foglalkoztatónak nincs szabad, a visszahívott vezető iskolai végzettségének megfelelő álláshelye, így szól a NAV tv. 19/D. § (3) bekezdés rendelkezése.) Alperesnek azonban volt szabad szakreferensi álláshelye, amely a panaszos jogi egyetemi végzettségével betölthető volt, sőt volt 2018. dec. 18-tól a felettes NAV KH-tól státusz engedélye is.
- Ennél fogva a vezetői státusz feletti **rendelkezési jogot** az alperes 2018. dec. 27-én **megszerezte**.
- A változást az alperes nyomban átvezethette a közszolgákról, így panaszosról is vezetett közszolgálati alapnyilvántartás adatbázison is. A Kttv. 177. § (2) bekezdése szerint: *A közszolgálati alapnyilvántartás célja a kormányzati szolgálati jogviszonyból származó jogok gyakorlásához és kötelezettségek teljesítéséhez szükséges adatok kezelésének biztosítása a kormányzati szolgálati jogviszony alanyai számára*. Alperes számára égető szükségserűségként jelentkezett az, hogy még mindenképpen 2018. év végéig szabadon rendelkezessen a panaszos vezetői státuszával. A „visszaszerzett” vezetői státuszra nyomban más személyt kinevezhessen, avagy akár a 2019. év elején induló nagy kormányzati közszolgálati átalakítások előestéjén egy létező, betöltetlen álláshelyként – statisztikai adatként – kimutathassa azt.

A fegyverek egyenlősége elve is hozzá tartozik a tisztességes hatósági eljárás követelményéhez. Éppen ezért, mivel az alperes **élvezte annak minden előnyös hatását**, hogy a panaszostól 2018. dec. 27-én **visszaszerezte** a vezetői státusza feletti munkáltatói szabad joggyakorlás lehetőségét, éppen erre tekintettel – a jogalkotó által a foglalkoztatói egyoldalúság ellensúlyozására felkínált – törvényi „fájdalomdíj”-nak, a 9 havi végkielégítésnek megfelelő átalány-kártérítés iránti igény sem maradhatott volna el.

A perbíróságok felelősége abban áll, hogy ezt az **alperesi jogalkalmazói kettősséget**, a meg nem engedetten mixelt alperesi jogalkalmazást nem kívánta a perben meglátni és megítélni. A dokumentált, a panaszossal is megismertetett, a **vezetői lemondás** (NAV tv. 19/D. § (4)-(7) bekezdései) intézménye szerintinek állított 2019. február 19-ei foglalkoztatói döntéssel **párhuzamosan**, annak „árnyékában” történt egy másik, 2018. dec. 27-ei **titkolt, egyoldalú kinevező, v.v. szerinti foglalkoztatói döntéshozatal is**, amelyet alperes kötelmi kötőerővel végre is hajtott. Az árulkodó jelek alapján az alperes ekkor egy másik intézmény-rendszer, a **vezetői visszahívás** (NAV tv. 19/D. § (1)-(3) bekezdései) szabályai szerint járt el. A v.v. szabályai szerint járt el alperes 2019. március 5-ei bér-visszarendeziéskor is.

A Törvényszék fel sem ismerte a panaszos által kereset-módosításával elé tárt élethelyzetbeli problémát. Nem kívánta meglátni a panaszos által megjelölt **bizonyítani kívánt tény és bizonyítási eszköz megjelölésben** azt, hogy nem lesz elegendő az alperesi döntést csak formailag felülvizsgálnia.

A Kúria pedig – a **jogi indokolást** mellőzve – hozta meg végső, kereset elutasító döntését ítélete [79]-[86] pontjaiban.

Az **ügy-iratainak** alperes által a **bíróság elé történt nem teljeskörű felterjesztése** körül kialakult problematika pedig már átvezet a panaszosnak az alperes tisztességtelen peres féli magatartása következtében a bírósági eljárás során is elszenvedett tisztességtelen eljárásból fakadó jogsérelmei kérdéséhez, amelyek alapján is kéri a panaszos alkotmányjogi panaszja alapján a **Tisztelt Alkotmánybíróság közbelépését és intézkedését**.

Összefoglalva: Az **alperesnek egyetlen jogintézmény szabálya szerint sem volt felhatalmazása arra, hogy a panaszossal meg nem ismertetett, vele írásban nem közölt, jogorvoslati jogot nem biztosító, tehát összességében tisztességtelen alperesi foglalkoztatói döntést alkalmazzon.**

Jelen esetben, mivel korlátozott volt a közigazgatási ügyszakban a 2018. dec. 27-ei és március 5-ei foglalkoztatói döntések 3223/2018. (VII. 2.) AB határozat elvárásai szerinti közlése, a **döntés megismerési joga**, ill. a **fegyverek egyenlőségének elve**, a panaszos törvényi várományának, a **végkielégítés kifizetésének elmaradása** miatt. Nem érvényesült az az általános elvárás sem, hogy a közigazgatási szerv **intézkedése meghozatala előtt a panaszost meghallgassa**, (ez 2018. dec. 27-én alperes részéről bizonyosan elmaradt), a panaszos nem gyakorolhatta azt a jogát, hogy **az iratokat** (szakreferensi kinevező okiratát) **megismerje** és nem érvényesült az a kívánalom sem, hogy a szakreferensi kinevezése során a **közigazgatási szerv a döntését indokolja**, (közölje, hogy a panaszos v.v. elszenvedője), **ill. az, hogy biztosítsa döntése ellen a jogorvoslat, a bírói út lehetőségét**.

Végül, de nem utolsó sorban elmaradt az alperes által **okozott károk megtérítése** is. A panaszos nyugdíja az elmaradt végkielégítés miatt 3 éve immár a lehetségesnél alacsonyabb összegű. Amennyiben számára megítélnék azt, abban az esetben enyhülne ezen kára, ha a végkielégítés megtartja eredeti jogcímét és nem változik át átalány-kártérítéssé. Ez esetben is azonban csak 6 hónapra visszamenőleg érvényesíthetné igényét a panaszos. Másrészt, abban a nem várt

esetben, ha továbbra is v.l. rendszerében kell elhagynia a közszolgálatot, miután az alperes megfosztotta a panaszost a méltósággal való távozás lehetőségétől, szakmai jóhírnevét csorbította alperes a NAV teljes állománya előtt, ill. elhelyezkedési lehetőségeit gátolta a jelen formátumú MÁK Közszolgálati igazolása – ezen károkat is meg kell térítenie az alperesnek.

A Kúria irányadó joggyakorlata szerint (Ld.: Kfv.V.35.216/2014/8.sz. döntését) Magyarországon Alaptörvény írja elő közigazgatási eljárásokra is a *fair eljárás* követelményét. Erre tekintettel mondta ki: alaptörvényi kötelezettsége a **hatóságnak** a **tisztességes eljárás**, és annak elemét képező **fegyveregyenlőség elvének** a megtartása.

*Az Alkotmánybíróság kidolgozta a tisztességes **hatósági eljáráshoz való jog** önálló alkotmányos tartalmát, amelynek lényege a közhatalmi jogkör gyakorlásának ellensúlyozása, és a hatósággal szemben az eljárási szabályok **garanciális elemeinek kikényszeríthetősége.** {3311/2018. (X. 16.) AB határozat, Indokolás [48]}*

Összességében a fair alperesi közigazgatási eljárás „kikényszerítésért” folyamodik a Tisztelt Alkotmánybírósághoz alkotmányjogi panasz I. részében a panaszos.

II.

*Az Abtv. 27. §-a szerinti jogvédelem intézménye az Alaptörvényben elismert jogokat sértő bírói döntésekkel szemben nyújt oltalmat, így biztosítja a **bírói döntésben elfogadott jogértelmezés** és az Alaptörvény **alapjogi értékrendjének összhangját** {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [18]}.*

„Az Alaptörvény **XXVIII. cikk (1) bekezdése** egy **processzuális alapjogot** tartalmaz, amely elsősorban a **bírói eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti**” {3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}

A 7/2013. (111. 1.) AB határozat [24] pontja szerint: *Az Abh.-ban kimunkált alkotmányos mérce értelmében a **tisztességes eljárás (fair trial)** követelménye **az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli**, és egy olyan **minőséget jelent**, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. ... . Önmagában a **bírói út igénybevételenek formális biztosítása** ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a **véglegesség igényével** hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a **hatékony bírói jogvédelem igényét** is.*

*A tisztességes bírói eljáráshoz (fair trial) való jog tehát nem csupán a jogállami követelményeknek megfelelő **eljárási szabályok maradéktalan betartásának terhét** rója a bíróságokra, hanem azt is, hogy ezek a **szabályok megfelelő hatékonysággal érvényesüljenek.** (Forrás: https://jog.tk.hu/uploads/files/2018_10_Bencze_Kovacs.pdf 3. oldal)*

*Különös jelentőséghez jut ez a jogvédelem a **munkajogi jogviszonyokban**, melyek bár alapvetően a magánjog rendszeréhez tartoznak, mégis **aszimmetrikus természetűek**. Mindebből következik egyfelől, hogy a munkaviszony sajátossága a felek **egyenlőtlensége** és a **jogviszony alá-fölé rendelt** jellege. Másfelől pedig a munkaviszonyból fakadó szabályok a **munkavállalók cselekvési autonómiáját**, így magatartását és véleményét szükségszerűen korlátozzák. A felek mellérendeltségének és tényleges egyenjogúságának hiányából fakadóan a mai munkajogi jogviszonyok jellemző vonása egyfelől a munkavállalót védő **klauzikálisan kógens**, illetve **közjogi jellegű** szabályok intenzív jelenléte, intenzív*

jelenlétének igénye, másfelől pedig a munkaügyi jogvitákban **döntő bírói ítélezési gyakorlat és bírói jogvédelem kiemelt szerepe** {hasonlóan lásd: 17/2014. (V. 30.) AB határozat, Indokolás [30]}.

A felek egyenlőtlensége és a jogviszony alá- fölérendeltsége még markánsabban jelen van a közszolgálati jogviszony alanyai kapcsolatában. A közhatalmi jelleg túlsúlya miatt kerültek a közszolgák munkaügyi vonatkozású pereit közigazgatási ügyszakú polgári bíróság hatáskörébe.

A panaszos beadványa II. részében elsődlegesen **ügyében a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét állítja, a további állított alapjogi sérelmei e joggal összefüggésben állnak.**

Az Alaptörvény **Nemzeti hitvallása** szerint a polgárnak és az államnak közös célja az igazság kiteljesítése.

Az Alaptörvény **XXVIII. cikk (1) bekezdése** alapján: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Az Alaptörvény **XXVIII. cikk (7) alapján:** „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Az Alaptörvény **R) cikke (2) bekezdése** alapján: „Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.”

Az Alaptörvény **25. cikke (3) bekezdése** szerint: A Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

Az Alaptörvény **28. cikke** szerint: A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A panaszos a felhívott Alaptörvényi rendelkezések ügyében folyt bírósági eljárásban történt megsértését állítja.

Ez a jogsérelem az alábbi okok miatt állt elő:

1.)

Nem a valós tényeken alapuló ítékezés miatti előállt eljárási tisztességtelenség – alperes Kp. szabályát sértő magatartása bíróság általi tűrése következtében:

A bírói út igénybevételét panaszos ügyében formálissá tevő legsúlyosabb probléma az volt, hogy az ítélező bíróságok a közigazgatási „ügy” jogszerűsége felől nem a teljes, közigazgatási eljárás során keletkezett iratanyag birtokában és ismeretében döntöttek. Ezt a helyzetet az alperes mulasztása idézte elő. **A bíróságok felelőssége az ellenőrzés**

elmulasztásában és az alperes Kp. 41. § (1) bekezdése eljárásjogi jogszabály megsértése tűrésében áll.

Az FKMB 2019. július 16-án kelt 75.K.31.814/2019/3. számú végzésével ugyanis **felszólította** az alperest az iratok *pénzbírság terhe* melletti pótlólagos felterjesztésére, aki annak 2019. augusztus 8-án viszont **csak részben tett eleget**. A Kúria kialakult joggyakorlata szerint azonban a közigazgatási szervet – különösen a mulasztással érintett közigazgatási szervet – szokás ún. *teljességi nyilatkozat* formájában arra kötelezni, hogy az elsőfokú bíróságnak adjon számot arról, hogy a felhívásnak **teljeskörűen tett-e eleget**. Ez az utó-ellenőrzés panaszos perében az FKMB részéről elmaradt.

Az irathiany viszont a perben támadott alperesi döntés formai ellenőrzése során is szembe ötlő kellett volna, hogy legyen. Alperes 2019. február 19-én kelt döntése 1. oldal lap alján ugyanis kilátásba helyezi a záró dokumentumok 2019. április 6-a utáni elkészültét. A Közszolgálati igazolás kiállítójaként a MÁK-ot megjelölve. Másrészt szembe ötlő lehetett volna az irathiany az elsőfokú bíróságnak annak okán is, mert a panaszos a hiányzó iratokat bizonyítékként ajánlotta fel. Mivel a bizonyítást önmagában szükségtelennek ítélte meg az I. fokú bíróság, így ezen a módon sem válhattak a per részévé ezek a hiányzó záró dokumentumok.

A panaszos jogvitája már **az alperesi védirat mellékletét képező, Kp. törvény 41. § (1) bekezdése szerint a közigazgatási ügy iratainak alperes általi felterjesztési kötelezettsége teljesítésekor**, alperes tisztességtelen peres féli magatartása miatt eleve kudarcra volt ítélve. Az alperest ugyanis nem illette meg egy általa feltételezett valamilyen **hasznosság, fontosság szerinti ügyirat szelektálási jog**, mégis megtette azt. A MÁK Közszolgálati igazolása és alperes saját kiállítású Értesítés elnevezésű igazolása ugyanis perdöntő tartalmat hordoztak magukban, így alperesnek nem állt érdekében, hogy azok a bíróság látókörébe kerüljenek.

A Kp. törvényjavaslathoz fűzött **miniszteri indokolás** is támpontot ad a közigazgatási „**ügyiratai**” szerepét és szükségességét érintő **jogértelmezésben**, ugyanis az „**ügy iratai**” kiemelt **szerepet töltenek be a bírói döntésre történő felkészülésben**. Egy, a Kp. 51. §-ához fűzött indokolás szerint: „**A döntés alapvetően az előterjesztett kérelemben előadott tényeken, bizonyítékokon és az ügy iratain alapul.**”

Vagyis a miniszteri indokolás is kiemeli azt, hogy (nem csak az azonnali jogvédelem iránti kérelem vonatkozásában, hanem általában is) a közigazgatási perben a „**kereset, a bizonyítékok és az ügy iratai**” hármasa mentén folyik a **bírói döntéshozatal**. Ennél fogva a **panaszos közigazgatási ügye-iratainak hiánya súlyos, az ítélezés jogszerűségére és a bírósági eljárás tisztességére kiható eredményét tudta az alperesi mulasztás előidézni.**

Egy jogorvoslati eljárásért felelős bírói testületnek éppúgy, (mint ahogy az I. fokú bíróságnak) valamennyi, ahhoz **szükséges információval** rendelkeznie kell, ami az **ügynek az összes körülmény ismeretében történő elbírálásához szükséges**. Ezek sorában **elsőként az ügy-iratai említhetőek**. A C-450/06. sz. ügyben az **ügy iratainak** a kontradiktórius eljárás alóli kivonását akként értékelték, hogy ezzel a magatartásával **az ellenérdekű fél nem tett eleget a gondos igazságszolgáltatásban és a tisztességes eljárásban tanúsítandó jóhiszemű együttműködés követelményének**. (Forrás: <https://kuria-birosag.hu/hu/eu/c-45006-sz-ugy>)

A **jóhiszemű együttműködés hiányzott** alperes magatartásából, így nem csak a hatósági eljárás szakaszában, hanem panaszos pere I. fokú szakaszában, a védirattal együtt felterjesztendő ügy-iratainak összeállítása során is. Az alperes nem csak a Kp. 41. § (1) bekezdése szabályát, hanem egyben a **Pp. 5. § (1) bekezdése rendelkezését is megsértette: A**

felek és más perbeli személyek eljárási jogaik gyakorlása és kötelezettségeik teljesítése során **jóhiszeműen** kötelesek eljárni.

Az FKMB feladata lett volna a Kp. 71. § (2) bekezdés a) pontja alapján *ügvelni a tárgyalás méltóságára*. Az FKMB 2019. augusztus 8. után viszont már nem intézett ismételt felhívást az alpereshez a még mindig hiányzó iratok pót-felterjesztésére, ill. nem kérte alperestől a szokásos *teljességi nyilatkozatot* sem.

*Az Alkotmánybíróság értelmezésében a tisztességes eljárás egy olyan minőséget jelent, amely szorosan összefügg a **jogállamiság és jogbiztonság megvalósulásával**. Az ilyen követelményeknek megfelelő eljárás során megállapított tényállást ugyanis a törvény az **alaki igazság erejével ruházta fel**, amelynek legfontosabb hatása, hogy annak **tartalmát a törvény erejénél fogva igaznak kell tekinteni**. (Kúria Összefoglaló vélemény Ítéleti bizonyosság tárgykörben, 33. oldal.)*

A panaszos ezért kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságtól a Kúriai és Törvényszéki ítéletek megsemmisítését, mivel az ítéletek – az alperes által fel nem terjesztett ügy-iratai miatt - nem valós tényeken alapulnak, ezért a bíróság által megállapított tényállás nem ruházható fel az alaki igazság erejével. Egy akarata és beleegyezése, elfogadó jognyilatkozata nélkül érdemi ügyintézővé kinevezett érintettre ugyanis más szabályok és más jogkövetkezmények irányadóak, mint az alperes által alkalmazott NAV tv. 19/D. § (6) bekezdése.

2.)

A hatékony bírói jogvédelem további hiánya, a közigazgatási hatóság 2019. február 19-ei döntésének formális vizsgálata miatt:

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak **tehát része a hatékony bírói jogvédelem követelménye**. Önmagában **a bírói út igénybevételenek formális biztosítása nem elegendő** az eljárási garanciák kiteljesedéséhez. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem attól is függ, hogy **az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül**. **Az eljárási jog biztosította vizsgálati hatókör** – jelen esetben a vitatott alperesi közigazgatási döntésnek **az iratok teljessége mentén** lefolytatott **érdemi** és nem csak **formai felülvizsgálata**, (ahogy történt ez a panaszos ügyében, a 2019. február 19-én kelt alperesi döntés formai vizsgálatára fókuszált bírósági eljárásokban, mellőzve ezen panaszosi távozásra kötelező alperesi döntés végrehajtása során keletkezett és látható **anomáliák vizsgálatát**) - **nem csak lehetőség, hanem elvárás is a bírósági eljárással szemben.**

A Tisztelt Alkotmánybíróság felfogása szerint, *ha a közigazgatás működésének törvényességét ellenőrzi a bíróság, nem elégséges a minden következmény nélküli, formális bírói út biztosítása, a perbe vitt jogokat, kötelezettségeket érdemben kell a bíróságnak megvizsgálnia, a jogszabálynak megfelelő mércét és szempontokat kell adnia a vizsgálathoz, s a bíróság végső döntésében eltérhet a ténybeli alapoktól és azok értékelésétől is [37/1997.(VII.1.) AB határozat]. (135. oldal Kúria Összefoglaló vélemény Ítéleti bizonyosság)*

*A közigazgatási határozatok törvényességének bírói ellenőrzése alkotmányosan ugyanis nem korlátozódhat **a formális jogszerűség vizsgálatára**, ahogy ez történt a panaszos ügyében. A közigazgatási perben a bíróság **nincs a közigazgatási határozatban megállapított tényálláshoz kötve, és a jogszerűség szempontjából felülbíráhatja a közigazgatási szerv mérlegelését is.** {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]}*

Jelen ügyben viszont a panaszos által **felkínált bizonyítékok** ellenére az eljáró bíróságok ragaszkodtak az **alperes által számukra – egy korlátozott valóság mentén - láthatóvá tett történeti tényálláshoz**. Attól, hogy alperes nem kívánta egyrésztől sem a panaszost, másrésztől pedig sem a perbíróságot abba a helyzetbe hozni, hogy féltve őrzött 2018. dec. 27-ei magatartása és döntése titka a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben lelepleződjön, ez által a per már indulóban **vakvágányra került**.

Ugyanis a 2019. április 6. napján is fennálló panaszosi szakreferenci kinevezés tényétől az ítélező bíróságok nem vonatkoztathatnak el. Ráadásul ez a szakreferenci kinevezés fennállt az alperes ajánlati időszakában is, ekként egy tartalmi/érdemi vizsgálat során felszínre kerülhetek volna azon kérdések tisztázásának igénye is, amely szerint el kell dönteni, valós-e az alperesi ajánlat, a panaszos ajánlat visszautasító vezető volt-e, ill. az alperes miért nem tartotta tiszteletben a panaszos döntését, soha nem kíván az alperes szakreferenciává válni?

A Törvényszék – bár belefogott a tényállás tisztázásába, három tárgyalást is tartott, azonban ezen szakreferenci kinevezés tényállás tisztázási tevékenységének ítéletében semmi nyoma nincs. A panaszos szakreferenci kinevezése körében – bár ezen a tényállításon alapult a panaszos kereset-módosítása – a Törvényszék nem ítélezett. Továbbá – bár az FKMB előtt leplezte le önmagát az alperes, amikor saját okiratából a bíróság számára is láthatóvá vált, hogy 2018. nov. 20-án folyamatba tette a v.v. eljárást a panaszos visszahívása érdekében, amelyet korábban tagadott. Erről a v.v.folyamat megindulása körülményéről számot is adott a Törvényszék ítélete iratismertetési részében, az [5] pontban, azonban ennek az alperesi joggal való visszaélésnek semmilyen formában nem vonta meg ítéletében a mérlegét.

A jognyilatkozatok sorában az alperesi v.v. szándék lelepleződése mellé téve a panaszos 2018. dec. 28-án kelt „spontán” jognyilatkozatát, amelyben **a felmentését kérte**, mivel úgy ítélte meg, ha az alperes dec. 27-ig nem közölt vele jövőre szóló érdemi ügyintézői munkaköri **ajánlatot, azzal már akkor végérvényesen elkésett**. Ebben a jognyilatkozatában ismét számon kéri a panaszos a visszahívása elmaradását, amelyet alperes erkölcsi kötelességének tekintet, semmint olyan magatartást tanúsítson, hogy felettesi bossing eszközökkel a panaszost hozza olyan helyzetbe, hogy lemondjon vezetői megbízatásáról.

E két, alperesi és felperesi nyilatkozat mentén lehet – logikai úton – és okiratokkal is bizonyítani, hogy az alperes hazugságával olyan cselekvésre készítette a panaszost, amely vezetői megbízatásáról való lemondása közlésére indította, holott a a v.v. eljárás folyamatban léte ismeretében erre részéről nem került volna sor. A Kttv. 10. § (1) bekezdése szerint alperes számára tilalmazott volt a joggal való visszaélés. E joghely szerint: *Tilos a joggal való visszaélés. E törvény alkalmazásában joggal való visszaélés különösen, ha az **mások jogos érdekeinek csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségeinek korlátozására, zaklatására, véleménynyilvánításának elfojtására irányul vagy ehhez vezet.***

Miután a v.v. folyamatot az alperes elindította, és ebben a kényes és feszültséggel teli munkajogi helyzetben dezinformációt adott a panaszosnak, letagadva a v.v. elindulását. Ezzel a dezinformációval korlátozta a panaszos érdekérvényesítési lehetőségét, jogos érdekeit csorbította.

Mivel az alperes – saját okirataiból szerzett bizonyosság után – a per során, láthatóvá vált, hogy „csöbe húzta” a panaszost 2018. nov. 27-én. Éppen erre tekintettel a Törvényszék részéről egyenesen a panaszos **kereshetőségi joga korlátozása** volt, hogy **elbírálatlanul hagyta a joggal való visszaélésre vonatkozó panaszosi kereset-részt**. Ezzel megszegte a Törvényszék a Pp. 2. § (1) bekezdése szabályát, amely szerint: A felek szabadon rendelkeznek perbe vitt jogaikkal.

A rendelkezési joggal kapcsolatban szükséges rámutatni, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint ez a jogosultság eljárásjogi eszközökkel nem korlátozható. (Kúria Összefoglaló vélemény Ítéleti bizonyosság tárgykörben, 48. oldal.) A Kp. tovább segíti a közigazgatási perek felpereseit, amikor 2. § (4) bekezdésében akként rendelkezik: A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.

A Kúria Összefoglaló véleményében a jogszabálysértésre történő felperesi hivatkozás kívánalma körében kifejtette, hogy a felperes a jogszabálysértés körében konkrét jogszabályi rendelkezés megsértését is megjelölheti, ez azonban nem jelenti azt, hogy ehhez a megjelöléshez kötve van a bíróság. (Kúria Összefoglaló vélemény Ítéleti bizonyosság tárgykörben, 92. oldal.)

Ekként, ha a panaszos nem elég ügyesen képviselte ügyét, mert arra fókuszált, hogy v.v. elszenvédője volt, azonban önmagában megkérdőjelezi a NAV tv. 19/D. § (6) bekezdése v.l. szabálya alkalmazhatóságát a szakreferensi kinevezése ténye, tehát elegendő részéről v.l. jogintézményben is vagylagosan jelen lévő felmentési jogcímre hivatkoznia. Az ítélkező bíróságoknak e szabályok figyelembe vételével kellett volna eljárniuk.

Nem volt figyelemmel arra sem a Törvényszék, hogy: *Gyakori az is, hogy a bizonyítási eljárás során merül fel a tényállási elemeknek olyan új kombinációja, amely szükségessé teszi további jogi normáknak a vizsgálatba történő bevonását.* (Kúria Összefoglaló vélemény Ítéleti bizonyosság tárgykörben, 44. oldal.) Az FKMB-Törvényszék azonban már a per első tárgyalásán deklarálta, hogy bizonyításra nem lesz szüksége, ezzel is gátját szabta annak, hogy a tárgyalások érdemivé váljanak, és ott valóban előállhasson a tényállási elemek olyan új kombinációja, amely további jogi normák, (NAV tv. v.v. szabályegyüttese) vizsgálatba történő bevonását indikálja.

Továbbá nem jutott érvényre a Kp. 86. § (1) bekezdése szabálya sem, ezzel végképp tisztességtelenné téve a bírósági eljárást: *Az ítéletben a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemről döntést kell hozni.*

Ráadásul az FKMB-Törvényszék nem adott olyan tartalmú tájékoztatást a panaszosnak, (mint ahogy tette azt a Kúria,) hogy a panaszos keresete csak akkor lehet sikeres, ha megtámadja vezetői lemondó jognyilatkozatát, alperesi megtévesztés címén. Csupán a jogellenesség felperes általi bizonyítási kötelezettségére figyelmeztette a panaszost, miközben előtte feküdt az alperes v.v. folyamat 2018. nov. 20-ai megindultát bizonyító, alperestől származó okirat, ill. a panaszos 2018. dec. 28-ai spontán jognyilatkozata, amelyben a felmentését kérte, egyben kérdőre vonta alperesi igazgatót.

Tárgyalást vezető bíróként érzékelnie kellett volna az alperesi védekezés-beli változást. Először arra hivatkozott az alperes, hogy mérlegelési jogkörébe tartozik, él-e a v.v. lehetőségével, és ő nem kívánt azzal élni. Majd nyilvánvaló lelepleződése után irányt váltott a védekezése, ekkor már arra hivatkozott, hogy a panaszos vezetői lemondó jognyilatkozata miatt nem szerezhetett érvényt döntésének. A „megelőzés” szabálya mentén a megkezdett folyamatot ő lett volna jogosult befejezni. Másrésztől tudva-tudta, hogy megtévesztéssel vette rá a panaszost a vezetői lemondásra. Ilyen előzmények után az alperes mégis védekezésül a panaszos „önkéntes” lemondására hivatkozott.

Mivel egy ilyen megtámadási eljárás 6 hónap jogvesztő határidővel indítható meg, az I. fokú bíróság tájékoztatásának elmaradása miatt a panaszos a Kúriai elvárásnak nem tudhatott

megfelelni. Egy jogi képviselő nélkül eljáró felet ugyanis a bíróság köteles tájékoztatni, ha más jogi alapokon szerezhet érvényt igényének, hiszen a kérelmeket tartalmuk szerint kell elbírálni.

3.) A bizonyítatlanság és a bizonyítatlanság terhét viselő személy helytelen kijelölése:

A Kúria a Kp. és Pp. eljárási törvény rendelkezéseit sértő módon állapította meg a **bizonyítási terhet** és a **bizonyítatlanság** jogkövetkezményeit **viselni köteles fél személyét**. Közigazgatási perekben a Kp. eljárásjogi szabályai élveznek elsőbbséget. A Kp. 79. § (2) bekezdés a) pontja azonban jelen per során feledésbe merült az, hogy közszolgálati jogviszonnal kapcsolatos perekben a **foglalkoztatóra is ró bizonyítási terhet** a jogalkotó.

Egy való tényeken alapuló ítélezés során pedig az alperes által felterjeszteni elmulasztott **közokiratokkal szembeni ellenbizonyítás** kötelezettsége is az alperest terhelte volna. (Pp. 323. § (6) bekezdés alapján.)

Az **alperes** perben adott **beismerései, nevezetesen**: 2018. dec. 27-én megtörtént a panaszos szakreferensi kinevezése, ennek megfelelően történt meg részről az új munkakörhöz rendelt bér feladása és folyósítása, és beismerten v.v. módjára hajtotta végre az alperes a kinevezés-módosítás előtti bér szintjére történő visszaállást. A vezetőiről szakreferensre történő munkakör változását pedig **bejegyezte a közszolgálati alapnyilvántartásba**, amely adatváltozás **megjelent a MÁK rendszerében**, ill. az alperes NAV belső telefonkönyvében is.

Ezek a beismerések ráadásul a Pp. 266. § (1) bekezdés alapján felette állnak a bizonyításnak. Ezáltal a tényállás feltárása és a **bizonyítási eljárás eredményének értékelése körében elkövetett eljárási szabálytalanságokra** alapított alkotmányjogi panasz vélhetően nem esik a Tisztelt AB 3309/2012. (XI.12.) végzése indokolása [5] pontjában vázolt esetkörbe, amikor a T. AB visszautasítja az indítványt.

A felek jognyilatkozatához a bíróságok kötve vannak, a Kp. 2. § (4) bekezdés ill. Pp. 2. (2) bekezdés szerint. Nem lehet tehát az alperesi beismerést nem létezőnek tekinteni. Már pedig – ezen kötelező eljárási szabályokat félre téve - a Törvényszék és a Kúria is ekként cselekedett, egyik ítélet sem szól a beismert tényekről.

Végül pedig a panaszost védő további perjogi szabályok sem jutottak az ügyében folyt bírósági eljárásban érvényre.

- Ilyen perjogi szabály **az állítási/bizonyítási szükséghelyzet szerinti eljárás**. (Pp. 184. § és 265. §-ai).
- További lehetőség a tárgyalást vezető bíróság kezében a Pp. 320. § (2) bekezdés szabálya. E joghely szerint: *A bíróság a bizonyító fél kérelmére az **ellenérdekű felet kötelezheti a birtokában lévő olyan okirat rendelkezésre bocsátására, amelyet a polgári jog szabályai szerint egyébként is köteles kiadni vagy bemutatni. Ilyen kötelezettség az ellenérdekű felet különösen akkor terheli, ha az okiratot a bizonyító fél érdekében állították ki, vagy az rá vonatkozó jogviszonyt tanúsít, vagy ilyen jogviszonnal kapcsolatos tárgyalásra vonatkozik.*** Ilyen okiratnak minősült a panaszos 2018. dec. 27-ei **szakreferensi kinevezési okirata**, amelynek létezéséhez alapos vélelem fűződik, és amely irat tekintetében nem biztosította a megismerés lehetőségét sem az alperes.

A Pp. **nem ismeri a közvetlen bizonyítékok primátusát**, a Kúria viszont a **közvetlen bizonyíték hiánya miatt hozott elutasító döntést, ítélete [80] pontja szerint**.

Az eljárási jog szerint a **bizonyíték kritériuma**, hogy *tények alátámasztására szolgál*. (Pp. 4. § (2) bekezdés) A Pp. 267. §-a szerint a bizonyítás módja: *A bizonyítás történhet különösen tanúbizonyítás, szakértői bizonyítás, okirati bizonyítás és szemle útján*. A Pp. 268. § (2) bekezdése szerint a bizonyítási eszközök: *Bizonyítási eszközként különösen tanú, szakértő, okirat, képfelvétel, hangfelvétel, kép- és hangfelvétel, valamint egyéb tárgyi bizonyítási eszköz vehető igénybe*. A Pp. 275. § (1) bekezdés-e a peres fél szabad bizonyítása lehetőségét ismeri el, mert a perben a fél határozza meg és jelöli meg az általa használni kívánt bizonyítási eszközt. *A bizonyítási indítványban a fél köteles megjelölni a bizonyítani kívánt tényt és a bizonyítási eszközt*.

A Tisztelt Alkotmánybíróság jogfelfogása szerint *ésszerű keretek között lehet jogi vélelmeket felállítani, vagy a közvetett bizonyítékok láncolatán keresztül lehet vonni indokolt kétséget kizáró következtetéseket....* Az Alkotmánybíróság az EJEB és az Európai Bíróság gyakorlatával összhangban ugyanezekre a következtetésekre jutott, amikor megállapította, hogy *a bizonyítás során a hatóság közvetett bizonyítékokat is felhasználhat...*

A fenti EJEB gyakorlattal összhangban *indokolási kötelezettség* kiemelt szerepét szintén hangsúlyozta az Alkotmánybíróság (szintén 30/2014. (IX.30.) AB határozat [71.] pont).
/Forrás: Kúria **Összefoglaló vélemény** Ítéleti bizonyosság tárgykörben 87. oldal.)

Ekként a **közvetlen bizonyíték**, nevezetesen a szakreferensi kinevezési okirat hiánya miatti panaszosi pervesztesség Kúriai kimondása ellentétes a Pp. szabályaival, mivel a panaszos megjelölte a bizonyítandó tényt, amely szerint olyan egyoldalú szakreferensi kinevezés elszenvedője volt, amely foglalkoztatói cselekvés nem egyeztethető össze a v.l. intézmény szabályával. Ennek bizonyítására okiratokat, ezek sorában közokiratokat kínált fel.

Magát a szakreferensi kinevezés megtörténtét, a szakreferensi bérfizetés megkezdését, majd a v.v. szabályok szerinti kinevezés-módosítás előtti vezetői bér szintjére történő visszaállást, ill. a közszolgálati alapnyilvántartási adatbázisba, és abból a MÁK és más rendszerekbe (NAV telefonkönyv) átkerülő munkakör változás tényét az **alperes** a perben a panaszos **által felkínált okirati bizonyítékok** hatására az I. fokú eljárásban **be is ismerte**. Ezen beismerését egy további beismeréssel „fűszerezte”. A 2020. jan. 7-ei tárgyaláson beismerte a NAV tv. v.v. következményi szabálya alkalmazását, amelynek a panaszos v.l. szerinti ügyében nem volt helye. A v.v. szerinti következményi szabály sajátossága miatt e joghely v.v. előzmény nélkül nem alkalmazható. Tehát a kinevezés-módosítás előtti bér szintjére történő visszaállítás alperesi beismerése tartalmazza annak beismerését is, hogy a panaszos v.v. elszenvedőjeként egykori vezetői kinevezését az alperes módosította szakreferensire.

Ekként a Kúria azon kijelentése, miszerint a panaszos v.v. elszenvedésére vonatkozó állítása **„minden alapot nélkülöz”** – ilyen kijelentés nem tehető, ha a felkínált bizonyítékokat a Kúria nem is kívánta a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint *egyenként és összességében értékelni*, és elutasítását a közvetlen okirati bizonyíték hiányára alapozta. Bizonyítási eszközként ugyanis a közokirat is elfogadható, még, ha közvetett tartalma van is.

Ráadásul ez az elmarasztaló Kúriai ítéleti vélekedés **alperes bizonyítatlan előadásaira** alapított ítélekezéssel valósult meg. Azonban alperes is köteles lett volna állításait bizonyítani, különösen a per I. fokú szakaszában adott beismeréseivel összhangban álló módon. A Pp. 4. § (2) bekezdése ugyanis nem csak a felperesre, hanem a peres felekre ró terheket, ez alól tehát alperes sem mentesíthető: *A perben jelentős tények állítása, és az alátámasztásukra szolgáló bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a feleket terheli*. A Kp 79. § (2) bekezdése pedig speciális eljárási szabály közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben, alperes konkrét bizonyítási kötelezettségét behatárolva.

A Kúria ezen több eljárásjogi szabályt is mellőző eljárása mellé téve a közokirati bizonyíték esetén az ellenfélre átforduló bizonyítási teher szabályát, amelyet szintén nem alkalmazott a Kúria mivel nem vált az ügy-részévé a MÁK ill. alperes Értesítés nevű jogviszonyt lezáró közokirati dokumentumai, és azokat felkínált **felperesi bizonyítékként sem volt hajlandó** a Kúria az eljárás részévé tenni – látható, hogy az eljárás megismétlésével orvosolható csak a hiba.

Mivel az elsőfokú bíróság által – formailag – felülvizsgált határozat utal a záró közokirati dokumentumokra, éppen ezért pusztán az elvárt létezésük okán az elsőfokú bíróságnak számolnia kellett volna azzal, hogy a közokirattal tanúsított tényeket az ellenkező bizonyításáig valóban kell elfogadni. Aktív szerepet is ró a perjog a bíróságra, a 266. § (3) és (4) bekezdése szerint: *A bíróság a törvényes vélelmeket - ideértve a jogszabály szerint az ellenkező bizonyításáig valósnak tekintendő körülményeket - hivatalból veszi figyelembe. A bíróság tájékoztatja a feleket a (2) és (3) bekezdés alapján hivatalból figyelembe vett tényekről. A (2) és (3) bekezdésben foglalt esetekben - törvény eltérő rendelkezése hiányában - ellenbizonyításnak van helye. A közokirat valóságát illetően a Pp. 323. § (3) bekezdése törvényi vélelmeket tartalmaz. A közokirat teljes bizonyító erővel bizonyítja*

a) hogy a kiállító a benne foglalt intézkedést megtette vagy határozatot a benne foglalt tartalommal meghozta.

b) a közokirattal tanúsított adatok és tények valóságát,

c) a közokiratban foglalt nyilatkozat megalátását, annak idejét és módját.

Jelen esetben a **MÁK Közszolgálati igazolása** azt tanúsította, hogy alperesi foglalkoztató érdemi ügyintéző utolsó munkakörben foglalkoztatta a panaszost, tehát az ezen munkaköri minőség előálltához szükséges kinevező döntést meghozta.

Végül pedig az állítási/bizonyítási szükséghelyzet Pp. 184. § (2) bekezdés ill. 265. § (3) bekezdés szabályaira sem voltak a bíróságok tekintettel – amelyek mind-mind a tisztességes tárgyalás, a tárgyalás-vezetés és a felet megillető joggyakorlást lehetővé tevő szabályok kérdésköre – az eljáró bíróságok, ezen belül kiemelten a bizonyítatlanság terhét a panaszosra megállapító Kúria ítélete **[80] pontja szerint** nem járt el tisztességesen.

Két alkotmánybírói határozat egybevetése (9/1992.(I.30) AB határozat, 20/2005.(V.26) AB határozat) alapján, azokból együttesen az az Alkotmányjogi jogértelmezés olvasható ki, hogy az igazságszolgáltatás rendszerében az eljárás megindulása után előtérbe kerülnek azok a garanciális perbeli jogosultságok, amelyek megteremtik a feltételeit a való tényeken nyugvó és jogszabályoknak megfelelő határozatok meghozatalának... (Kúria Ítéleti bizonyosság tárgykörben kiadott Összefoglaló vélemény 39. oldal.)

Erre figyelemmel a garanciális jogosultságok, amelyeket a Kp. és Pp. rendelkezései jelentenek - szerepe felértékelődik, és azok bíróság általi elvitatása, (ahogy történt a panaszos esetében) - sérti a tisztességes eljárás követelményét.

A Kúria is – figyelmen kívül hagyta a fenti szabályokat, sőt Ő a bizonyítatlanság terhét egyenesen a panaszosra tette. Tette mindezt a nélkül, hogy a panaszos által már az I. fokú eljárásban felkínált és a II. fokú eljárásban megismételten felkínált okirati bizonyítékait értékelte volna, ill., hogy bizonyításra szólította volna fel a panaszost. (Ez esetben ugyanis **tárgyalást kellett volna a Kúriának tartania** a Pp. 376. § (1) c) pontja alapján. Ezt pedig nem vállalta fel a legfőbb bírói fórum, különösen, hogy az ítélethozatallal kivárta az „ésszerű” idő, 1 év lejártát.

A Kp. 100. § (4) bekezdése szerint közigazgatási perben a *fellebbezésben új tény vagy bizonyíték akkor is előadható, illetve az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás akkor is*

indítványozható, *ha az az elsőfokú ítélet jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul.* Mivel a Törvényszék a bizonyítást eleve szükségtelennek tekintette, mert a rendelkezésére álló (alperes által korlátozott terjedelmű) iratok mentén ítélezett, ezért a panaszosnak jogában ála Kúria előtti eljárásban bizonyítást kezdeményezni. A panaszos élt is ezen indítványozási jogával, eredménytelenül.

Ráadásul, mivel a Törvényszék ítéletében elbírátlanul hagyta a panaszosnak a vezetői visszahívás miatti kereset-részét, az *Ő* ítélete semmilyen indokolást nem tartalmaz e kérdésben.

Pedig a panaszos kereset-módosításában **bizonyítékokat is felkínált** az FKMB-nek: adott időszaki szakreferensi **bérjegyzékeit**, egy 2018. dec. 27-ei vezetői rendszerek használatától kitiltó **számítógépes rendszer-üzenetet**, mintegy a v.v. döntés közlésének sajtóságos formáját; a NAV belső telefonkönyvi bejegyzését a közszolgálati alapnyilvántartás-beli adatváltozás biznyságául; ill. a **záró közokirati dokumentumokat** annak bizonyítékaként, hogy ajánlat visszautasítása ellenére mégis szakreferensként hagyta el a közszolgálatot. (Mindezen kereset pontosítás tényét az FKMB 75.K.31.814/2019/11. számú, 2019. október 10-ei tárgyalási jkv. 2. oldal első bekezdése is megörökíti.)

A Kúria viszont megtörve a Törvényszék hallgatását, állást foglalt a kérdésben, ítélete [79]-[86] pontjaiban. Erre tekintettel **helybenhagyó ítélet meghozatalára nem kerülhetett volna sor**, mert elbírátlan keresetet tartalmazó elsőfokú ítéletet hagyott helyben a Kúria, ahol a hiányt II. fokon kellett pótolni. Másrészt a Törvényszék maga nem találta szükségesnek I. fokú ítélete [83] pontjában a panaszosi tényállítás bizonyítását, míg a Kúria a bizonyítási eljárást, ezen belül a közvetlen bizonyítékot szükségesnek vélte.

Ezért összességében helybenhagyó döntésre a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján nem lett volt módja. Ugyanis helybenhagyó ítélet akkor hozható: *Ha a fellebbezéssel támadott ítélet a jogszabályoknak megfelel, vagy olyan eljárási szabályszegés történt, amely az ügy érdemi elbírálására nem hatott ki...* Tehát az elbírátlan kereset-rész miatt, mivel az ítéleti döntést a Pp. 346. §-a szerint indokolni kell, az elsőfokú bíróságot **új eljárásra és új határozat hozatalára kell utasítani**, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatottak. Továbbá a Kp. 86. § (1) bekezdése szabálya szerint is érdemi az eljárási szabályszegése a Törvényszéknek, mert: *Az ítéletben a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemről döntést kell hozni.*

A Kúriai jogorvoslat tehát látszólagos volt, a helybenhagyó döntés miatt nem tartalmazott érdemi válaszokat a fellebbezésben közölt panaszosi állításokra, különösen a Kúriai ítélet **jogi indokolásának** a panaszosi szakreferensi kinevezés hatása v.l. szerinti döntés jogszerűségére témában való hanyagolása miatt – a jogorvoslat nem volt tisztességes.

Annyit közölt a Kúria a panaszossal ítélete [86] pontjában, hogy a „*felperes vezetői lemondását követő munkáltatói intézkedések jogszerűek voltak...*” – ebbe a summázatába belegondolva a panaszos vezetői lemondását követő alperesi ajánlat-tétel elnevezésű színjátékot és az arra adandó választ megelőző, végérvényes alperesi egyoldalú szakreferensi kinevezését is.

- Az ítélet azonban arról egyáltalán nem tartalmaz jogszabályi hivatkozást, hogy a NAV tv. melyik v.l. szabálya szerint volt jogszerű **egy „jövőbeni ajánlatot” visszautasító vezetőt végérvényesen, kötelmi kötőerővel kinevezni, és ebből az utolsó munkakörből őt a közszolgálatból azzal az indokkal elbocsátani, hogy nem vált szakreferenssé?**
- Másrészt adós maradt a jogi indokolással a Kúria abban a kérdésben is, hogy az alperes beismerten mindkét intézmény-rendszer szabályát **öszvér formában használta, ez a cselekvése jogszerűként hogyan illeszthető be kizárólag a v.l. intézménye**

szabályegyhüttesébe? (A 2020. jan. 7-ei FKMB tárgyaláson adott számot a NAV tv. 19/D. § (2) bekezdése v.v. következményi szabály alkalmazásáról.)

A Kúriai ítélet ezen felperesi állítások tekintetében jogi indokolás nélkülisége pedig a bírósági eljárás tisztessége körében megítélendő körülmény.

Mindezen Kp. és Pp. szabályok Kúria általi figyelmen kívül hagyása súlyos eljárásjogi jogsérelmet okozott a panaszosnak, amely által a Kúriai eljárás – ez okból - sem tekinthető tisztességesnek.

4.)

A kereshetőség jogának indokolatlan bírói korlátozása:

A **kereshetőség joga** az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján a felet megillető alkotmányos jog, amelyet a Pp. 2. § (1) bekezdése megerősít: *A felek szabadon rendelkeznek perbe vitt jogaikkal.*

Fentebb hivatkozottak szerint: *A rendelkezési jog ... eljárásjogi eszközökkel nem korlátozható.* (Kúria Összefoglaló vélemény Ítéleti bizonyosság tárgykörben, 48. oldal.)

A fél ezen jogát a bíróságok tehát nem korlátozhatják oly módon, hogy **elbírátlanul hagyott a Törvényszék panaszosi kereset részt, elsődlegesen a szakreferensi kinevezésnek a v.l. szerinti alperesi határozat jogszerűségét érintő kérdések tekintetében, másodsorban pedig a jogellenességre történt panaszosi hivatkozás vonatkozásában.** A Kúria sem volt hajlandó alperes jogellenes magatartásaira irányuló keresetről.

A Tisztelt AB elvárása is, hogy az ítélező bíróság... *a közigazgatási határozat törvényességét érintő lényeges kérdéseit kellő mélységben vizsgálja meg, és ennek indokait döntésében részletesen mutassa be..., hogy a közigazgatási határozat ellenőrzése során a perbe vitt jogok és kötelezettségek érdemi elbírálást nyerjenek* [39/1997. (VII. 1.) AB határozat, ABH 1997, 263, 272.]. [38]

A Kúria jelen ügyben azért tagadta meg az alperesi magatartás jogellenességére vonatkozó panaszosi kereset-rész elbírálását, mert az **ügy más jogintézmény keretén belül is elbírálható**, ekként a másik jogi megoldás perbe vitelét várta el a panaszostól. Mivel a panaszos nem élt a vezetői lemondó jognyilatkozata utólagos megtámadása lehetőségével, az alperesi jogellenesség vizsgálatára irányuló keresetét a Kúria elutasította. Azonban a foglalkoztatói magatartás rendeltetés ellenessége, a tisztességtelen foglalkoztatói magatartásra történő eredményes és sikeres jogalapi hivatkozás a Kúria által Gyűjteményben is közzé tetten bevett jogi út.

A panaszos eredeti keresetében, a még le nem lepleződött alperes fél éven át tartó magatartása okán **joggal való visszaélésre** hivatkozott, a **felettesi bossing** tevékenység meg nem engedhetősége okán. Majd utóbb bebizonyosodott tények mentén alperes dezinformációjával olyan cselekvésre készítette a panaszost, amelyet a vezetői visszahívási folyamat elindulától szóló tájékoztatás esetén a panaszos nem tett volna meg. (Az alperesi igazgató ugyanis szolgálati úton, panaszosi kérdésre válaszolva 2018. nov. 27-én **letagadta a vezetői visszahívási folyamat egy hete tartó folyamatban létét.** Azt állította a munkáltatói jogkör gyakorlója, hogy *a tervei között sem szerepel* a panaszos vezetői visszahívása. Annak ellenére sem tervezi azt, hogy igen súlyosan megbüntette a panaszost, megvonva tőle az objektív

mérőszámokkal való teljesítés ellenére a III. negyedéves eredményarányos juttatását. Ezen, a panaszost vezetői lemondásba sodró alperesi magatartások miatt is támadta jogellenesség, a joggal való visszaélés tilalmának megsértése miatt a panaszos az alperesi döntést.)

Az **5/2017. (XI.28.) KMK vélemény** 1.) pontja szerint viszont: *A joggal való visszaélés tilalmának megsértése akkor állapítható meg, ha **valamely alanyi jog gyakorlása formálisan jogszerűen történt.** Ezért valamely joggyakorlás nem lehet tételes jogszabályba ütközés miatt jogellenes és egyben a joggal való visszaélés tilalmába ütköző.*

A Kúria számtalan jogesetben kifejezésre juttatta, hogy a törvényi alapelvek sérelmével folytatott alperesi joggyakorlás nem tekinthető jogszerűnek, mert ahogy a Ptk., úgy a Kttv.-n és a NAV tv-en az egész törvényen végig ható követelményként négy alapelvet fogalmaz meg a jogalkotó. Ilyen:

- a törvény szabályainak értelmezésére vonatkozó általános tétel,
- a jóhiszeműség és tisztesség követelménye,
- az adott helyzetben általában elvárható magatartás követelménye, és
- a joggal való visszaélés tilalma.

A panaszos ezen alapelvi sérelmek közül a jóhiszeműség és tisztesség követelményének alperesi megsértését, ill. az adott helyzetben általában elvárható magatartás követelménye sérelmét ill. a joggal való visszaélés tilalma ellenére megvalósuló alperesi cselekvéseket is támadta perében.

A Ptk. alapelvi rendszerének szerkezeti középpontjában az **alanyi jogok szabad gyakorlása** áll. A megsértett alanyi jog pedig **bíróság elé vihető**.

A Kúria ítélete [79] pontjában viszont úgy ítélte meg, hogy ahhoz, hogy a panaszos ezen kérelmével érdemben foglalkozzon, a joggal való visszaélés, rendeltetés ellenes joggyakorlás jogintézménye **jogalap helyett** a panaszosnak meg kellett volna támadnia **megtévesztés jogcímén** a vezetői munkaköréről lemondó jognyilatkozatát, hiszen tévedését az alperes okozta.

A Kúria viszont ezzel a döntésével lényegében a panaszos **kereshetőségi jogát korlátozta**, továbbá hozzáállása ellentétes volt a Kp. 2. § (1) bekezdése rendelkezése elvárásával is, amely szerint: *A bíróság feladata, hogy eljárásával a **közigazgatási tevékenységgel megvalósított jogsértéssel szemben** - erre irányuló megalapozott kérelem esetén - **hatékony jogvédelmet biztosítson.***

A Kúria figyelmen kívül hagyta a Kp. 2. § (4) bekezdése rendelkezését is: *Ha e törvény eltérően nem rendelkezik, a bíróság a közigazgatási jogvitát a **kereseti kérelem**, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok **keretei között bírálja el.** A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem **tartalmuk szerint veszi figyelembe.***

5.)

Az indokolt bírói döntéshez való jog sérelme:

A Tisztelt **Alkotmánybíróság 7/2013. (III.1.) AB határozata** szerint:... *a tisztességes eljáráshoz való jog Alaptörvényben nem nevesített, de abból levezethető **részjogosítványként** nevesítette az **indokolt bírói döntéshez való jogot.*** Erre a hatókörre is figyelemmel tisztelettel

kéri a panaszos ügyének felülvizsgálatát, mert az eljáró bíróságok által elbírálatlanul hagyott kereset-részek eleve nem teljesítik az indokolt bírói döntéshez való jog követelményét. Továbbá a Kúria a panaszos szakreferenci kinevezése körülményei vonatkozásában adott ítéleti válaszában nem tett eleget a jogi indokolás kötelezettségének.

Ezzel összefüggésben, és visszaulva a megelőző pontokban körvonalazott, a **fair eljárás** kérdését érintő panaszosi alkotmányjogi panasz-kérelemre az alábbiakra hivatkozik a panaszos:

A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. [34]

A bíróságnak mérlegelnie kell a felek érveit, és indokolnia kell a mérlegelés eredményét.

Az Alkotmánybíróság a **7/2013. (III. 1.) AB határozatában** – kifejezetten a közigazgatási perek kapcsán, de megállapításait nem szűkítve kizárólag erre a körre – részletesen foglalkozott a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmával, összefoglalva a korábbi alkotmánybírói gyakorlatot és utalva az **EJEB esetjogára** (Indokolás [24]– [34]). A testület a bíróságok indokolási kötelezettsége kapcsán kifejtette: „Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon (Indokolás [38]) E követelmény irányadó bármely fokon hozott bírósági ítéletre, legyen az akár a felülvizsgálati eljárásban hozott ítélet is, mely – az alkotmányjogi panasz kivételével – további jogorvoslattal már nem támadható. A tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülésén túl ezáltal ellenőrizhető ugyanis az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésének, a bírói törvény alá rendeltségének, valamint a 28. cikkben megfogalmazott értelmezési követelmények teljesülése is.

... a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az AB tartózkodik attól, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi kérdésben állást foglaljon.

„Az Alkotmánybíróság ebből fakadóan nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy a perorvoslati bíróság jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésben állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3392/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [6]; 3017/2013. (I. 28.) AB végzés, Indokolás [3]; 3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]; 3098/2014. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [28]}”

Azonban, mivel egyáltalán nem szakjogi kérdés a bizonyítási teher kiosztása, és a **bizonyítatlanság következményének alkalmazása**, nem szakjogi kérdés az indokolás megléte vagy hiánya ill. az ítélet jogi indokolásának a hiánya., továbbá nem szakjogi kérdés a **felperest megillető perbeli jogok gyakorlásának** bíróság általi elvitatása, ekként a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye körében a T. AB gyakorlata szerint alkotmányos ellenőrzés alá vonható.

Az ellenérdekű fél vezetői visszahívás körébe tartozó joghely alkalmazásának beismerése pedig perjogi szempontból bizonyítás nélküli tényeket eredményez. A következményi

szabály alkalmazásának alperesi elismerése ugyanis azt is jelenti, hogy volt v.v. előzmény, tehát a panaszos v.v. elszenvedője volt. Ilyen eljárásban nyert szakreferenci kinevezést, amelyet visszautasított.

A v.v. panaszosi elszenvedése az alperes 2020. jan. 7-ei tárgyaláson tett beismerése óta tény, és a bíróság csak akkor tekinthet el e tényről, ha kételye van az alperesi beismerés valóságát illetően. Azonban a *kételyről* az ítélet indokolásában említést kell tennie. **Tehát a Pp. 266. § (1)** bekezdése értelmében az első két I. fokú tárgyaláson az FKMB előtt adott alperesi beismerések, és különösen a 2020. január 7-ei tárgyaláson joghely megjelölést is tartalmazó alperesi beismerés, amely szerint az alperes a **NAV tv. v.v. joghelyét**, a 19/D. § (2) bekezdés következményi szabályát alkalmazta, - nem lettek volna némán a szőnyeg alá seperhetőek. E joghely szerint: *A bíróság az ellenérdekű fél által **beismert**, a felek által egyezően előadott, az ellenfél által bírói felhívás ellenére nem vitatott vagy e törvény értelmében nem vitatottnak tekintendő tényállítást valóságnak fogadhatja el, ha annak tekintetében **kételye nem merül fel.*** Ennél tisztább helyzetet a panaszos nem teremthet peres ügyében, mint az alperesi beismerés. Azonban a bírósági eljárás tisztességtelensége miatt ügyét nem vihette sikerre.

A Kp. 3. § (2) bekezdése szerint: *A felek tényállításaikat és egyéb, tényekre vonatkozó nyilatkozataikat a valóságnak megfelelően kötelesek előadni.*

- Az ítéleti Indokolásban: a bíróságnak mérlegelnie kell a felek érveit, és indokolnia kell a mérlegelés eredményét. A panaszos esetében (a Kúriai ítélet [80]-[81] pontjai tanúsága szerint) a felperesi panaszos érveit irrelevánsnak tekintette a Kúria, mert nem rendelkezett közvetlen okirati bizonyítékkal, hiába ajánlott fel közvetett bizonyítást. Viszont az alperesi álláspontot bizonyítatlanul is elfogadhatónak ítélte. Ezzel pedig az eljárás tisztességtelenné vált.
- **A bírói indokolás** legnyilvánvalóbb és **elsődleges funkciója**, hogy a releváns közönség (felek, fellebbviteli bíróság vagy akár a szélesebb érdeklődői kör) **számára meggyőzően bizonyítsa** az adott ítélet szakmai megalapozottságát és bármiféle önkényességtől való mentességét. E funkció alkotmányos kapcsolódási pontja a **jogállamiság elve**. *A bíróságok működésük során ugyanúgy, sőt deklaráltan, a jogszabályok alá vannak rendelve, mint bármely más szervezet vagy személy, a külvilág ugyanakkor – főként bonyolultabb ügyekben – nem tudja ellenőrizni az ítélet jogszerűségét, ha nem ismeri meg az ügyet eldöntő bíróság érveit.*
- A bírói gyakorlat és a szakirodalom ismertetéséből olyan kép rajzolódik ki, hogy az indokolási kötelezettség **három alkotmányjogi aspektusából** (**jogállamiság, tisztességes eljárás, emberi méltóság**) áll, a bíróságok – a konkrét eljárási szabályok érvényesítését szem előtt tartva – a **jogállamiság követelményére** helyezik a hangsúlyt. .... az indokolási kötelezettséggel kapcsolatos kifogásokat **a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére** hivatkozással lehet érvényesíteni az Alkotmánybíróság előtt. A panaszos is ezen AB joggyakorlat ismeretében teszi meg kérelmét, állítva, hogy az indokolási kötelezettség szabályának sérelme a bírósági eljárást tisztességtelenné tette.
- Az EJEB is az indokolt bírói döntéshez való jogot (**right to a reasoned judgment**) – **vezette le** az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban **EJEE**) **6. cikkéből**.

A panaszos ennek megfelelően nem a törvényértelmezési kérdések és a jogdogmatikai viták eldöntésének helyessége ellenőrzését kéri a T. Alkotmánybíróságtól, hanem ügye érdemére kiható eljárási hibák miatti orvoslást remél. *Egy közhatalmi döntés – így egy közíg. határozat,*

vagy bírói ítélet – legitimitását, elfogadásra méltóságát nem(csak) a döntés eredménye, azaz annak helyessége, hanem a döntéshez vezető eljárás méltányossága alapozza meg.

Az ítélet indokolási kötelezettség megfelelő teljesítésének azonban nem csupán **instrumentális értéke** van (a jogorvoslati jog gyakorlásának megkönnyítése), hanem önmagában véve is értéket hordoz: az **emberi méltósághoz való jogból levezethető**, hogy **azok számára is érthetőnek kell lennie az ítéletnek, akiknek eljárásjogi okokból már nincs lehetőségük jogorvoslat benyújtására**. Egy demokratikus politikai közösség minden tagjának joga van tudni, hogy **a közhatalmat gyakorló szervek milyen indokok alapján hoztak őt érintő döntést** (az igazolás kultúrája).

A bírói hatalom legitimitásához nem elegendő **a formális demokratikus felhatalmazás**, ahhoz társulnia kell az **elfogadásra méltó gyakorlatnak, melynek teljesülése leginkább az ítéletek indokolásából (igazolásából) ellenőrizhető**. Lásd Moshe COHEN-ELIYA – Iddo PORAT: „Proportionality and the Culture of Justification” American Journal of Comparative Law 2011/2. 475., továbbá Mark ELLIOTT: „Has the Common Law Duty to Give Reasons Come of Age Yet?” Public Law 2011/1. 62 – 63 (Forrás: https://jog.tk.hu/uploads/files/2018_10_Bencze_Kovacs.pdf 3. ill. 10. oldal)

Jelen formájában a Kúriai döntés, amely szerint egy ajánlatot visszautasító vezető az akarata és beleegyezése nélkül titkolt módon szabadon kinevezhető az alacsonyabb munkakörbe, és ennek semmilyen jogkövetkezménye nincs foglalkoztatói oldalon - olyan **etalonként** szolgál a NAV foglalkoztatói szervezetben, amelyre egyik vezető sem gondol elfogadással és tisztelettel, hiszen bárki kerülhet a panaszoshoz hasonlóan a j.u. alperes által kiszolgáltatott helyzetbe, akivel szemben a foglalkoztatói önkényes jogalkalmazás győzedelmeskedik.

6.)

Az ítéletek jogi indokolásának további hiányosságai:

A Kúriai ítélet egyáltalán **nem tartalmaz jogi indokolást** arra vonatkozólag, **miért nem volt elegendő a panaszosnak alapvető sérelemre**, (pl. tisztességtelen alperesi magatartás, az együttműködési szabályok alperesi megszegése, a bírói út lehetőségétől való elzárás a szakreferensi kinevezés során), mint rendeltetés ellenes, joggal visszaélő magatartásokra **hivatkoznia**. Ráadásul a Kúriai ítélet nem tartalmaz jogi indokolást a felszínre került szakreferensi kinevezés v.l. intézménye szabálygyűjtése szerinti megfelelősége vonatkozásában sem.

A Pp. 346. § (5) bekezdése szerint viszont **az ítélet jogi indokolásának** részét kell, hogy képezze azon **okok bemutatása is**, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától.

A Kúria panaszos ügyében láthatólag eltért saját korábbi joggyakorlatától, ami a joggal való visszaélés kérdéskörét illeti, továbbá eltért attól a rendelkezéstől is, amely szerint a bérjegyzék a foglalkoztatói döntés közlésének eszköze. Ekként – mivel a panaszosnak rendelkezésére álltak a szakreferensi bérjegyzékei – és az új bérről történt alperesi döntés kimeríti a kinevezés-módosítás fogalmát, amelyhez a panaszos nem adta a beleegyezését, és a kinevezés elfogadása sem történt meg a részéről – a korábbi Kúriai joggyakorlatban közöltek szerint az adott helyzetben elvárható magatartásról döntenie kell. Márpedig alperes közigazgatási ügyszakban **hanyagolta a kötelező írásbeliség szabályát** is, a döntés megismerési jogától is elzárta a panaszost, ill. joggal való visszaélést valósított meg, amikor megfosztotta a panaszost a szakreferensi kinevező döntése vonatkozásában a jogorvoslat jogától.

(A Törvényszék, mint alsóbb fokú bíróság, maga sem adta indokát a Kúriai joggyakorlattól való eltérésére, hiszen elbírátlanul hagyta a fent vázolt kérdéseket, ekként jogi álláspontja rejtve maradt.)

Ezek a körülmények is mind-mind egy újabb adalék a panaszos ügyében folyt bírósági eljárás *fair trial* követelményeknek való meg nem feleléséhez.

7.)

A Kúria Alaptörvény szerinti küldetése nem megfelelő teljesítése - a kirívó jogértelmezési hiba esetköre:

A Kúria Alaptörvény szerinti **ítélkezésen felüli** másik jelentős feladata a **joggyakorlat egységesítése**. Ennél fogva a Kúria ítélkezése során még a **pártatlanság látszatát sem tartja fenn**, ha korábban közzétett, iránymutató joggyakorlatától a panaszos ügyében **indokolatlanul** eltér, és nem adja (a Pp. 346. § (5) bekezdés szerint) az eltérés indokát ítélete jogi indokolásában.

Ugyanis addig, amíg **EBH 2014.M.20.** számon közzétett döntésében a Kúria egy Mt. szerinti munkáltató és munkavállaló jogviszonyában tisztességtelen foglalkoztatói magatartásként értékelte azt, hogy a munkáltató intézkedései arra irányultak, hogy ne a foglalkoztatónak kelljen a jogviszonyt megszüntető döntést meghoznia, hanem – nyomásgyakorlással - a munkavállaló azt „önként,” maga számolja fel. A panaszos analóg ügyében viszont a Kúria nem vonta meg annak mérlegét, hogy az alperes fél éven át tartó felettesi bossing tevékenységgel kívánta arra rászorítani a panaszost, hogy mondjon le vezetői megbízásáról és ne magának a j.e. alperesnek kelljen azt egy kényelmes, indokolás nélküli, – de a végkielégítés kifizetésének veszélyével – együtt járó eljárásban megszüntetnie.

A Kúria tehát a panaszos ügyében az állami foglalkoztatóval szemben nem volt hajlandó az alakilag jogszerű, de **tisztességtelen** alperesi magatartás jogkövetkezményeit alkalmazni. A Kúria ezzel eltért **5/2017. (XI.28.) KMK** véleményében és más precedens jogeseteiben, (elsődlegesen az **EBH 2014.M.20.** döntésében, ill. **Mfv.II.10.086/2015.** számú döntésében) közölt, irányadónak tekintett joggyakorlatától, meghajolva **az állami szerv hatalmi szerepétől, és ettől ítélete már nem tekinthető pártatlannak.**

A Tisztelt Alkotmánybíróság a 3173/2015. (IX. 23.) AB határozat (ABH 2015, 2503) tanúsága szerint - a strasbourgi gyakorlatra hivatkozással –, úgy foglalt állást, hogy a kirívó jogértelmezési hibára, egyfajta contra legem értelmezésre alapozott bírósági ítéletek a tisztességes eljárás követelményének sérelmét eredményezhetik.

Ennél fogva a panaszos ügyében a KMK véleménnyel is szembe helyezkedő Kúriai döntés ilyen hibában is szenved, amikor visszautasítja az alakilag megfelelő döntéssel szembeni további jogi alapokon (joggal való visszaélés) való kereshetőség jogát, és ráadásul ezen kereset-részt nem elutasítja, hanem elbírátlanul hagyja.

Az **EBH 2014.M.20.** jogesetben az alapelvi sérelmet a Kúria a **tájékoztatási és együttműködési szabályok megszegésében** látta megvalósulni, amely által a foglalkoztató **intézkedései valós irányultságát kérte számon**, ahol a foglalkoztatói nyomás-gyakorlást elfogadhatatlan eszköznek tekintette.

Panaszos ügye háttérében is az alperesi **vezető fiatalítási, minőségi vezető-csere iránti igénye**, továbbá a panaszos szakszervezeti bérharcban való részvétele miatti neheztelése volt jelen. (Ezen utóbbi neheztelést az alperes a két fél között folyó másik perben tárgyalási jegyzőkönyv formátumban, közokirattal igazolható módon is hajlandó volt kifejezésre juttatni. Az Ebktv. szerinti diszkriminációs esetek jellemzője az, hogy igen nehéz bizonyítani azokat, éppen ezért a jogalkotó megelégszik a valószínűsítéssel is. A panaszos esetében viszont az alperesi foglalkoztató neheztelését hajlandó volt a másik perben, a Törvényszék jelen perében is eljáró ugyanazon tanácsával megismertetni, jegyzőkönyvbe diktálni. A panaszos szakszervezeti bérharcban való részvétele utólag jogosnak bizonyult, amely szakszervezeti küzdelemben a diszkriminatívra sikeredett középvezetői bérezés okán vett részt. A Pénzügyminiszter beismervé a hibát, 2020. év 2021. években – a keletkezett aránytalanságot – mérséklendő számos törvény-módosítást hajtott végre.)

A Kúria **Mfv.II.10.086/2015.** számú döntésében egy közszolgálati jogviszony megszüntetés kapcsán úgy ítélte meg a legfőbb bírói fórum, hogy az alakilag helytálló, de a foglalkoztató **csalárd magatartása** által befolyásolt döntés következtében az érintett köztisztviselő hosszabb, 12 évnyi közszolgálati jogviszonya megszüntére, és a foglalkoztató joggal visszaélt magatartására tekintettel – a cselekmény súlyával arányban állóan – a **16 havi általánycskártérítést** ítélte meg, miközben az érintett a foglalkoztatójától további 4 havi végkielégítésben *már részesült.*

8.)

A hatékony bírói jogvédelem hiánya a peres felek jogainak és kötelezettségeinek teljesítése körében:

A **Kúria nem tette lehetővé** a panaszos számára, hogy az alperesek jognyilatkozatára reagálhasson. A bíróságok **kötelesek** a perben **lehetővé tenni a felek jogainak gyakorlását ill. kötelezettségeik** (ezek sorában a legfontosabb a bizonyítás kötelezettsége) **teljesítését.**

A Törvényszék nem ismerte fel, hogy a panaszos kereset módosítása új tényállítást tartalmaz, azt, hogy v.v. elszenvedője volt. Ez pedig a Törvényszék előtt fekvő hiányos iratok alapján és az alperesi döntés formai ellenőrzése mentén – jogkérdésként – nem volt megítélhető, mert az alperes a szakreferensi kinevezési okirattól elzárta a panaszost. Azonban mivel alperes elévülhetetlen érdeke azt kívánta, hogy a **rendelkezési jogot** a panaszos vezetői státusza felett nyomban a szakreferensi kinevezés-módosítással egyidőben, 2018.dec. 27-én magához ragadja, ezért a kinevezést-módosító döntését alperes nyomban végre is hajtotta. Ez az egyoldalú foglalkoztatói döntés végrehajtása – a jelen perben támadott döntést záró közokirati dokumentumok alapján – tetten is érhető. Ugyanis **az adatbázis adataiban az a változás**, amely dec. 27-én előállt, már nem egyeztethető össze a NAV tv. 19/D. § (6) bekezdése alkalmazását lehetővé tevő joghellyel. (A panaszoshoz címzett alperesi ajánlat egy szakreferenshez érkezik, semmint vezetőhöz. Pedig a jövőre szóló ajánlattal a vezető rendezetlen jogi sorsát kell orvosolni. Az alperes akarata nem adekvát „ajánlat” elnevezésű jognyilatkozatával. Nem a jövőre nézve kívánja a már szakreferens panaszos jogi sorsát rendezni. Nincs ajánlat-tevői képessége a felhasznált státusz-engedély miatt, stb.)

A Törvényszék tehát megakadályozta a panaszost perbeli kötelezettsége, a tényállítása bizonyítása teljesítésében. A Kúria követte a Törvényszék példáját. Bár foglalkozott a v.v. elszenvedésére irányuló panaszosi tényállítással, tudomást vett róla, de egyáltalán nem adott módot a panaszosnak állításai igazolására. Viszont a bizonyítatlanság terhét a panaszos volt köteles viselni, holott számos kérdést az alperesnek kellett volna – közigazgatási perben – bizonyítania.

-Súlyos eljárási hiba volt a Kúria részéről, hogy nem követelte meg alperestől állításai igazolását. Pedig egyrészt a Kp. 3. § (3) bekezdése szerint: *A jogvita elbírálásához szükséges tények feltárása, az alátámasztásukra szolgáló adatok és bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli.* Másrészt közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben az alperesre is bizonyítási terhet telepíthet a jogalkotó, a Kp. 79. § (2) bekezdés szabálya mentén. Erre a szabályra egyik ítélkező bíróság sem fordított figyelmet.

-A Kúria a II. fokú – tárgyaláson kívüli – eljárásában **megfosztotta** a panaszost a tényállítási bizonyításának lehetőségétől, mert a felkínált bizonyítékaira nem szentelt a Kúria figyelmet.

-Ezen túlmenően megfosztotta a panaszost az alperesekkel (j.e. és j.u.) a II. fokú eljárásban folytatható **interakció** lehetőségétől is. Pedig a Pp. 110. § (2) bekezdése szerint a jogalkotó garantálja, hogy: *A bíróság köteles lehetővé tenni, hogy a felek minden, az eljárás során előterjesztett kérelmet, a bírósághoz benyújtott okiratot, bizonyítékot megismerhessenek, és azokra nyilatkozhassanak.*

A panaszos ügyében a Kúria döntése [74] pontjában ugyanis a panaszos minden – az alperesek, j.e. és j.u. alperes fellebbezési ellenkérelmére adott spontán válaszát **tilalmazott fellebbezés kiegészítésként értékelte.** Így a Kúria csak fele részben teljesítette a Pp. 110. § (2) bekezdése előírását: elektronikus úton ugyan **kézbesítette** a panaszosnak az alperesi beadványokat, (a j.e. és j.u. alperes fellebbezési ellenkérelmét), így azokat a panaszos **megismerhette,** azonban azt már nem tette lehetővé a számára, hogy arra a panaszos érdemben reagálhasson, mert nem hozott panaszosi válaszreakciót megengedő tartalmú pervezető végzést. A panaszos felhívás nélküli reagálásai eljárásból történt Kúriai kirekesztése **pedig az eljárás tisztességét érintő korlátozás volt a Kúria részéről.**

Az Alkotmánybíróság a **14/2004. AB** határozatában **maga is** utal rá, hogy *a tisztességes eljáráshoz való jog abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél.* A határozat elvi érveléssel mutat rá arra, hogy *az igazság feltárásának az a legmegfelelőbb módja, hogy az ítékezésben független és pártatlan bíróság nyilvános tárgyaláson, a bizonyítás tekintetében egyenlő jogokkal részt vevő felek aktív közreműködésében lefolytatott eljárás eredményeként, közvetlen észlelése útján szerzett bizonyítékok szabad mérlegelésével állapítja meg a büntetőjogi felelősségre vonás eldöntéséhez szükséges tényeket.*

Mivel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése nem csak a büntető eljárásra, (a vád elleni védekezésre), hanem a polgári jogi eljárásokra is zsinórmértékül szolgál, ezért a **felek aktív közreműködésének igényét** a panaszos a polgári jogi eljárásra is irányadónak tekinti.

Ugyanis: *A tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja a bírósági eljárások kontradiktórius jellegének követelményét, a kontradiktórius eljárás elve általános jogelv, a tisztességes eljáráshoz való jog alapját az EJEE 6. cikke jelenti, és ez az alapelv magában foglalja az eljárásban részt vevő felek azon jogát, hogy a bíróságnak benyújtott minden iratot és észrevételt megismerhessenek annak érdekében, hogy a bíróság döntését befolyásolhassák, és ezen iratokat és észrevételeket megvitathassák. (C-450/06. sz. ügy.)*

A Kp. 3. § (2) bekezdés alapján: *A felek tényállításaikat és egyéb, tényekre vonatkozó nyilatkozataikat a valóságnak megfelelően kötelesek előadni.* Mivel az alperes valótlan tényállításokat is tett a Kúria előtti eljárásban, pl. azt állítva, hogy *az elszámolás a panaszos vezetői munkaköre szerint történt meg.* Ezen állítása ellentétben áll saját 2019. április 10-én kelt közokiratával, amely szerint a panaszostól szolgálati igazolványát, mint hatósági fellebbviteli szakreferensétől vette vissza. Ezen közokirati tartalmat pedig az alperes a saját maga által

vezetett közszolgálati alapnyilvántartás adatbázisból emelte át. Mivel a Kúrai nem engedte a panaszosi védekező, egyben cáfoló jognyilatkozat előterjesztését, ezzel viszont támogatta azt az alperest, aki a **közigazgatási-ügy iratait hiányosan terjesztette** a bíróság elő. Támogatta az alperest abban, hogy **állításai bizonyítatlanul** is Kúriai hivatkozások részévé váltak.

Ezen Kúriai eljárásjogi sérelmek (bizonyítás panaszosnak való meg nem engedése, a bizonyítási teher helytelen kiosztása, az ügy-iratai hiánya miatti sérelem, az alperes bizonyítatlan előadásainak való elfogadása, az alperesi jognyilatkozatra történő panaszosi nyilatkozat-tétel jogának elvitatása) folytán a másodfokú jogorvoslati eljárás olyan fokban vált formálissá, hogy végeredményben **a Kúria elvitatta a panaszos Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított alkotmányos jogát**, hogy érdemi felülvizsgálatot kezdeményezhet *az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.*

Tehát az alperesi beadványokra való nyilatkozat-tétel jogának Kúria általi elvitatása már önmagában is a panaszos alkotmányos jogsérelmét idézte elő. A Kúria felelőssége abban áll, hogy nem csak az alperesi iratok megismerését kell biztosítania. A nyilatkozat-tételre való feljogosítás különösen egy **tárgyaláson kívüli eljárásban nyer jelentőséget.** Hiszen a tárgyaláson a feleket megillető nyilatkozat-tételi jog lehetősége – az eljárás tárgyaláson kívülisége miatt – eleve hiányzik.

9.)

A törvény rendelkezéseit nem azok céljával összhangban alkalmazó bírói ítélet problematikája:

A Közszolgálati Törvény Kommentárja **a törvényalkotó céljainak** megismerésében nyújt eligazítást. A bíróságok is kötelesek az **Alaptörvény 28. cikke** előírása szerint *a törvény rendelkezéseit azok céljával összhangban alkalmazni.* (Forrás: <https://jak.ppke.hu/uploads/articles/12040/file/A%20k%C3%B6zszolg%C3%A1lati%20tisztvisel%C5%91i%20%C3%B6rv%C3%A9ny%20magyar%C3%A1zata.pdf> 67-68. oldal)

A panaszos az **Alaptörvény 28. cikke** sérelme körében hivatkozik az **irányadónak tekintett Kúrai joggyakorlattól** való indokolatlan Kúriai eltérésre, amely a már kiérlelt jogalkotói célnak megfelelő jogértelmezéstől való eltérést hozta létre.

A rendeltetés ellenes joggyakorlás tilalma ugyanis a Kttv-ben nevesített jogalkotói elvárás. Mivel a Kúriai ítélete [57] pontjában adott ismertető szerint a panaszos fellebbezésében kifejezetten kérte a rendeltetés ellenes alperesi joggyakorlás körülményeinek vizsgálatát, hivatkozva arra, hogy ügyében: „... *az alperes a tisztességes és rendeltetészerű joggyakorlás útjáról letért azzal, hogy a vezetői lemondás többlépcsős eljárási szabályrendszeréről áttért a vezetői visszahívás rendszerére, és ezzel a felperes jogainak és azok érvényesítésének is gátat szabott (NAV tv. 15/C. §).* Kihangsúlyozva: *A jogalkotó nem kívánja meg a rendeltetésellenes joggyakorlás esetén a célzatosságot, ezért amennyiben a rendeltetésellenes joggyakorlás eredményre vezetett, a jogaival visszaélő, jogait rendeltetésellenesen gyakorló alperesnek viselnie kell a magartása negatív következményeit.*”

Jelen esetben **az alperes 2019. jan. 8-ai keltezésű ajánlat-tétel nevű jognyilatkozata egyáltalán nem volt adekvát azzal a valós igényével, hogy ténylegesen megtudakolja azt, a panaszos vajon elfogadja-e, avagy visszautasítja a 2018. dec. 27-ei egyoldalú foglalkoztatói aktussal végrehajtott szakreferensi kinevezését.** Az alperes ugyanis jövőbeni

elméleti helyzetre kért és kapott panaszosi választ múltbeli történésekre vonatkoztatta vissza, konkrétan a 2018. dec. 27-ei kinevezésre, és summázta, hogy a panaszos gyakorlatilag, ha a jövőre szóló ajánlatra nemet mond, vélhetően a kinevezését sem fogadja el. Erre tekintettel intézkedett alperes a bér-visszaállítás felől, a kinevezés-módosítás előtti bér szintjére. Viszont a NAV tv.19/D. § (2) bekezdés szerinti további jogkövetkezményeket már nem alkalmazta az alperes. Az e joghely szerinti további jogokat, v.v. során a kötelezően felmentéssel történő közszolgálati jogviszony megszüntetési módot viszont nem alkalmazta az alperes. Ellenben annak eltűrésére kötelezte a panaszost, hogy a vezetői visszahíváskor szokásos Közszolgálati igazolási tartalmú igazolással hagyja el a közszolgálatot, és viselje a v.v. szerinti érdemi ügyintézői szintre történt „lefokozása” megjelenítését. Mivel az igazolásban megörökítésre került az egyoldalú foglalkoztatói magatartással joghatályos ügyintézői kinevezése ténye, miközben ezen szakreferensi kinevezés alperes által állított hiánya miatt kellett a panaszosnak a közszolgálatból távoznia – súlyos érdeksérelem érte a panaszost!

Mivel a panaszos ügyében a Kúria kereset-elutasító döntést hozott, tehát formailag bizonyosan jogszerűnek ítélte meg az alperes döntését, éppen ez okból nem tagadhatta volna meg a panaszostól az alperesi foglalkoztatói magatartás tüzetes, minden részletre kiterjedő tartalmi, érdemi vizsgálatát, hiszen a formai megfelelés a kiinduló alapja a jogellenesség vizsgálatának.

A Tisztelt Alkotmánybíróság álláspontja szerint: *A bírósági eljárásokban fegyveregyenlőség van, és az állami szerv a peres félként elveszti hatalmi szerepét, sőt, mint más hatalmi ághoz tartozó szervezet épp, hogy hátrányban lehet a bírói hatalom fennhatósága alá kerülve. Így az alkotmánybírói testületnek alapvető feladata, hogy a bírósági eljárást ellenőrizze a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog garanciális elveinek fényében az állami szervek peres félként részvétele esetén is. 23/2018. (XII. 28.) AB Határozat [36]*

Ekként a Kúria saját iránymutató döntéseitől való eltéréseivel a panaszos és állami szervek foglalkoztatója ügyében **az állami szerv hatalmi szerepét**, a foglalkoztatói erőfölénnyel élő, és visszaélő alperesi magatartást szentesítette.

Mivel a panaszos ügye **precedensként szolgál** a jövőben a NAV szervezetből távozó vezetők közszolgálati jogviszonyának rendezése során, ezért egy tisztességtelen közigazgatási magatartást szentesítő Kúriai ítélet feljogosítja és felbátorítja az alperest arra, hogy az irányítása alá tartozó más vezetőkkel is hasonlóan tisztességtelenül járjon el, hiszen magatartásának nem volt következménye.

Az Alkotmánybíróság ma is irányadónak tekinti a 67/1995. (XII. 7.) AB határozatban megfogalmazottakat, amely szerint: „A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítéletmentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény: el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében.” (ABH 1995, 346, 347.)

Panaszos ügyében viszont a Kúria és a Törvényszék ítéletei jogos kétséget keltenek a bírók és döntéseik pártatlansága tekintetében.

10.)

A jogszabályok rendelkezéseinek bíróság általi betartása és másokkal való betartatása igénye sérelme, a jogszabály céljának megfelelő jogértelmezés, a bírói mérlegelés Alaptörvény ellenessége:

Mind a hatóságoktól, mind pedig az ítélkező bíróságoktól elvárás, hogy a **jogszabályok rendelkezéseit betartsák.** (A panaszos visszaül az I. részben az alperesi közigazgatási szerv tisztességes eljárása hiánya egyik okára, arra, hogy **az alperes, bár köteles lett volna, nem tartotta be a jogszabályokat. Hanyagolta a kötelező írásbeliség és a döntés megismertetési ill. indokolási kötelezettségét, a jogorvoslati lehetőség biztosításának kötelezettségét.**)

A Kúria számtalan jogesetben kifejezésre juttatta, hogy **a törvényi alapelvek sérelmével** folytatott **alperesi joggyakorlás** nem tekinthető jogszerűnek, mert, ahogy a Ptk-n, úgy a Kttv-en (az általános magatartási követelményeket megfogalmazó 9-10. §-ain), és a NAV tv-en belül is, az egész törvényen végig ható követelményként négy alapelvet fogalmaz meg a jogalkotó.

A panaszos még sem kapott védelmet az ítélkező bíróságoktól.

Ilyen alapelvnek tekinti:

- a törvény szabályainak értelmezésére vonatkozó általános tételt,
- a jóhiszeműség és tisztesség követelményét,
- az adott helyzetben általában elvárható magatartás követelményét, ill.
- A joggal való visszaélés tilalmát.

A panaszos e helyütt kíván utalni arra, hogy az is általános polgárjogi alapelv, hogy a **jognyilatkozatokat nem lehet kiterjesztőleg értelmezni.** Ezt a jogelvet a Kttv. 14. §-a szintén átvette. A 14. § (3) bekezdése szerint: „*A jogról lemondó vagy abból engedő nyilatkozatot nem lehet kiterjesztőleg értelmezni.*” Ekként sem az alperesnek, sem pedig a Kúriának ítélete [85] pontjában nem állt jogában szentesíteni a panaszosi vezetői megbízásról lemondó jognyilatkozatnak a jövőbeni tovább foglalkoztatása érdekében alperesi ajánlat ismerete nélküli elfogadó, ill. a mérlegelési és válaszási jogról lemondó tartalmat adni.

Az alperes pedig a közigazgatási eljárásban – tisztességtelenül, alapelvi sérelmet okozó félként – maga **két ízben is élt ezzel a meg nem engedett kiterjesztő értelmezés eszközével.** Első ízben, amikor azt gondolta, hogy ha a panaszosnak szándékában áll életpályáját az alperesi szervezetben érdemi ügyintézőként folytatni, ez kellő jogalap ahhoz, hogy az alperes az általa felkínálni szándékolt álláshelyre a megkérdezése nélkül ki is nevezze őt. Másodízben pedig kinevezés-módosítás visszautasító tartalmat adott egy ajánlatra kért és kapott panaszosi jognyilatkozatnak.

A panaszos – ezen kiterjesztő tartalmú értelmezés törvényi tilalma okán – állítja, hogy az alperes által állított konszenzus a szakreferensi kinevezése előtt nem jött létre, sőt a szerződés módosítás után a kihagyott ajánlati szakasz utóbb nem éleszthető fel, nem pótolható. A Ptk. 6:64. § (1) bekezdése szerint: *az ajánlat és az ajánlati-kötöttség szabálya a szerződés megkötésére-módosítására irányuló szándékát egyértelműen kifejező és a lényeges kérdésekre kiterjedő jognyilatkozat tevőre vonatkozik.*

Csalárd módon az alperes **arra sem hívta fel a panaszos figyelmét ajánlat nevű színjátékában**, hogy „ajánlat” visszaautasító tartalmú válaszában a NAV tv. v.v. 19/D. § (2) bekezdése joghelye szerint a szakreferensi kinevezés-módosítás előtti **vezetői bér szintjére történő visszaállítás ill. bér-megvonás következménye következménye** lehet. Továbbá azt sem közölte a panaszossal, hogy a 30 napos vezetői lemondási ideje végével, 2019. január 2-án a panaszos azért nem került „légüres térbe”, (se nem vezető, se nem érdemi ügyintéző bizonytalan helyzetébe), mert önkényesen és egyoldalúan az alperes technikai kinevezéssel „orvosolta” a joghelyzetet. Azonban olyan tartalmú felhívást sem tartalmazott ajánlat-tétel nevű felhívása, hogy legalább utólag megismertesse dec. 27-ei kinevezést-módosító intézkedésével a panaszost, ill. **indokolja a döntését**, nevezetesen az utóbb oly szívesen hangoztatott érveléssel, hogy kiterjesztő tartalmat adott a panaszos vezetői lemondó jognyilatkozatának, és abban a hiszemben nevezte ki **érdemben** a panaszost szakreferensnek, hogy a panaszos konszenzusára nincs is szüksége, mert azt már birtokolja az alperes. Fentiekben írtak alapján is látható, hogy milyen ellentmondásos volt a per során az alperesi védekezés, ugyanis a technikai kinevezés elmélet nem egyeztethető össze az érdemi kinevezésre felhozott érvekkel.

Azonban az **Alaptörvény 28. cikke** a Kúria eljárására is irányadó, ítéletében indokolnia kell a döntését. Azonban a Kúriai ítélet szakreferensi kinevezés témát érintően nem egyéb tényállás ismertetésnél, hiányzik belőle a jogi indokolási rész.

A Tisztelt Alkotmánybíróság 23/2018. (XII. 28.) AB Határozata Indokolásában **a bírói döntés felülvizsgálati hatókörére** vonatkozólag az alábbi tájékoztatást adta **[24]-[30]** pontjaiban:

[24] A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az egyéni jogvédelem mellett, és azt erősítőleg az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény is {3/2015. (II. 2.) AB határozat (a továbbiakban Abh1.), Indokolás [18]}. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmának érvényre juttatása mellett (lásd Abh1.) azt is, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság a jogszabály célját az alkotmányosan szükséges mértékben figyelembe vette-e.

[25] Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése a bíróságok számára alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélező tevékenységük során a jogszabályokat elsősorban azok céljával összhangban értelmezzék. Ebből a kötelezettségből következik, hogy a bíróságnak a jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein belül azonosítania kell a jogszabály céljának érvényesülését, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat elsősorban arra tekintettel kell értelmeznie. ....

Jelen esetben a NAV tv. v.v. **intézményének jogalkotói célja az** volt, hogy a foglalkoztatói **egyoldalúságért**, és az egyoldalúsággal elérhető foglalkoztatói **előnyökért** engedményeket ad a foglalkoztatotti oldalon is: felmentési jogcímet és adott esetben akár végkielégítést is. Az alperes a v.v. szerinti előnyökért a törvényi ellenszolgáltatást nem fizette meg a panaszosnak.F

Másrészt egy konszenzusos eljárásban, és ilyen a **v.l. intézménye** a felek: a lemondott vezető és foglalkoztatója megállapodása a megállapodás megkötésében való **megegyezésig terjed**, azonban a kinevezés, és magának a kinevezési okiratnak a tartalmát a jogszabályok határozzák meg.

Harmadrészt a NAV tv. v.l. intézménye szerint a lemondott és tovább foglalkoztatására tett ajánlatra elutasító választ adó vezetőnek lehetővé teszi, hogy méltósággal távozzon a közszolgálatból. Alperes elvitatta a panaszos ebbéli jogát is. Ráadásul a panaszosi döntést nem mérlegelheti felül az alperes, mert az egy olyan egyoldalú választási jog, amely az alperessel való közlés által kell, hogy hatályosuljon. Ily módon **elképzелhetetlen, hogy a v.l. intézményében a panaszos szakreferensként hagyja el a közszolgálatot.** Mivel a közokiratok ezt tanúsítják, ekként vállalnia kell v.v. magatartása tetteért az alperesnek a felelősséget.

[26] Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. **A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.** Az nem tekinthető jogértelmezésnek, hogy valami valaminek a következménye.

Jelen ügyben eljáró Kúria a panaszos ügyében alkalmazott NAV tv. v.l. jogszabályi rendelkezések (19/D. § (4)-(7) bekezdései) célját a háttér jogszabályul szolgáló Kttv. 38. § (1) bekezdés szabályozását figyelmen kívül hagyva értelmezte, (pl. nem követelte meg a kinevezési okmány felmutatását), **alperesi érdekek elvtelen előtérbe helyezése** által. Az alperes a döntését a 19/D. § (6) bekezdésére alapozva hozta meg. A jogalkotó abból a hipotézisből indul ki, hogy a vezető munkakörű érintett jövőbeni sorsa még rendezetlen.

[27] Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben **tartalmi vizsgálathoz kötötte**: „elemezte az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig – mérlegelés eredményeként – mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve” {lásd 20/2017. (VII. 18.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.), Indokolás [17]; vö. 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [18]}.

Mivel a Kúrai tényként kezelte, hogy az alperes 2018. dec. 27-én olyan rendelkezéseket hozott, amelytől „*a felperes illetménye, munkaköre a munkáltató adminisztrációs rendszerében változott,*” ill. „*a felperes munkabére és munkaköre a MÁK rendszereiben változott*” - ítélete [80]-[81] pontjai szerint – **nem lehetett volna figyelmen kívül hagynia a jogalkotói célt,** amely szerint ezen **rendezetlenségek jövőbeni rendezése érdekében konszenzus megkötésére és a konszenzus után a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő kinevezési okmány elkészítésére ösztökéli a jogalkotó a feleket.** A jogalkotó erre figyelemmel – a jogalkotó célt szem előtt tartva - nem ismer a v.l. intézményében semmilyen **technikai áthidaló** megoldást, kinevezés-módosítást, ill. kinevezés-módosítás előtti bér szintjére történő visszaállást, amely v.v. intézkedéseket viszont az alperes megtett. Alperesnek a jogkövetkezményeket kizárólag azon jogintézmény szabályai szerint lehet alkalmaznia, amely intézmény szerint első döntését meghozta. Ez pedig csakis a foglalkoztatói egyoldalúságot lehetővé tevő NAV tv. v.v. intézménye szabály-együttese volt. (A panaszos visszautal arra, hogy a Kúriának elegendő volt az alperesi hipotézis, de a NAV GEI-nek bizonyosan nem. Az ő irányában pedig egyoldalú jogcímet kellett vélhetően igazolnia az alperesnek. Figyelemmel arra, hogy 2019. február végén v.v. joghely szerinti újabb intézkedés megtételére utasította – beismerten – a NAV GEI-t, ez a bér-visszarende-zés kinevezés-módosítás előtti bér szintjére ill. bérlevonás intézkedés volt.) A dokumentáltság a levonáshoz a MÁK irányában is szükséges feltétel. Itt már nem lehet elsűtni, hogy az ajánlatot elfogadó vezető ajánlat visszautasító válasza

jogalapot teremt olyan foglalkoztatói intézkedés megtételéhez, amely feltételezi a v.v. szerinti foglalkoztatói kinevezés-módosítás előzményt.

Tehát éppen fentiekben írtakra figyelemmel az sem képzelhető el, hogy az alperes v.l. eljárás közép idejében a közszolgálati alapnyilvántartásban munkaköri adat- változásokra utasítja a nyilvántartás vezetőjét, panaszosi jognyilatkozat kiterjesztő értelmezésével, vagy nem létező technikai kinevezésre hivatkozással, majd amikor ajánlat nevű színjátéka során értesül a panaszos jövőbeni szándékairól és terveiről, ekkor dekódolja a v.l. intézménye szerinti panaszosi választ, majd a v.v. intézménye és joghelye **szerinti részleges visszarendeződést hajt végre**, a panaszossal való kommunikációt nélkülözve.

Ráadásul továbbra is - v.v. módjára - élvezi azokat az előnyöket, amelyekhez csakis v.v. eljárásban juthatott volna hozzá. Ugyanis nem állt érdekében és ezért nem is hozott olyan tartalmú foglalkoztatói intézkedést, hogy teljesen annullálja a zsákutcába került panaszosi szakreferensi kinevezést.

Mivel az alperes v.v. egyoldalú joghelyet használt a bér-levonás és kinevezés-módosítás előtti bér szintjére történő visszarendeződéshez, egyoldalú foglalkoztatói intézkedésként, ez ismét megkövetelte volna a panaszossal történő újabb írásbeli kommunikációt. Egyrészt a bérlevonás intézkedés garanciális szabályai ezt követelték volna meg tőle. Másrészt a Kttv. 14. § (2) bekezdése szabályának alkalmazását is hanyagolta – tisztességtelen közigazgatási szerv módjára – az alperes. E joghely szerint: Az egyoldalú jognyilatkozat a címzettel való közléssel válik hatályossá, és - e törvény eltérő rendelkezésének hiányában - csak a címzett hozzájárulásával módosítható, vagy vonható vissza. Harmadrészt a NAV tv. 19/D. § (2) bekezdése.

Mivel ilyen tartalmú értesítés sem született panaszos ügyében, és a közokirati tartalmak is megerősítik a stornírozás hiányát, ekként a Kúria – bizonyítatlanul – nem adhat hitelt az alperes szavainak, aki az elsőfokú peres eljárásban két tárgyaláson arról adott számot, hogy a vezetői bérnek megfelelően számolt el a panaszossal, majd a harmadik tárgyaláson ezen jognyilatkozatát „csúsztatással” arra változtatta, hogy a panaszos vezetői munkaköre szerint számolt el. Innen datálódik a bíróságok „hite” és „bizodalma”, hogy a technikai kinevezést alperes 2019. március 5-tel felszámolta. Azonban ez csupán egy jobb tudomása ellenére valótlan állítás az alperes részéről.

A v.l. intézményében a panaszos vezetői munkaköre feletti rendelkezési jogot az alperes a panaszos ajánlat átvisszautasító válasza okán csak **2019. április 6-án** kaphatta volna meg, de ajánlat elfogadás esetén is ez a nap csak **2019. jan. 18-án**, az 5 munkanap válaszadási határidő lejártáig megadott ajánlat elfogadás napján állhatott volna legkorábban elő, semmint **2018. dec. 27-én**.

Ráadásul tény, hogy sem a NAV tv-ben, sem a Kttv-ben, sem pedig alperes Foglalkoztatási Szabályzatában nincs jelen a technikai kinevezés lehetősége.

A **Kúria** tilalmazott bírói jogalkotást hajtott végre, mivel szerinte v.l. esetén a foglalkoztatói ajánlat-tétel előtt megengedhető az, hogy az érintettet foglalkoztatója **végérvényesen** alacsonyabb munkakörbe kinevezze. (Erre nem csak az alperes, hanem a perbíróságok sem találtak feljogosító joghelyet. A Kúria eljárását tisztességtelenné teszi, ha polgári jogi alapelv sérelmével, panaszosi jognyilatkozatnak ad kiterjesztő tartalmat, hogy kellő jogalapot (konszenzust) találjon.

És bár a közszolgálat elhagyására kényszeríti foglalkoztatója a panaszost az érdemi ügyintézői munkakör visszautasítása miatt, mégis **utolsó munkaköre nem a vezetői, hanem a visszautasított érdemi ügyintézői**. Ezzel a döntéssel feloldhatatlan logikai hiba állt elő. Ugyanis a végérvényes szakreferensi kinevezést azért szentesíti a Kúria, mert – jognyilatkozat kiterjesztő értelmezésével – állítja, ehhez meg volt a felhatalmazása az alperesnek, előzetes ajánlat-elfogadás formájában. Akkor viszont az ajánlat-elfogadásra alapított kinevezés után miként beszélhetünk ajánlat-visszautasítás miatti szankcionálási lehetőségről? A Kúria, mivel nem követelte meg, hogy állításait az alperes bizonyítsa, így nem ellenőrizte, hogy a szakreferensi kinevezést nem annullálta az alperes.

Nem hallotta ill. nem látta meg a Kúria az **alperesi védekezésben** (ítélete [68] pontja szerint idézett) **a fondorlatos és egyben csalárd kijelentései súlyát**, amikor az alperes azt állítja: „*nem bír jelentőséggel*”, tehát mindegy, hogy a panaszos *milyen utolsó munkakörből távozott a közszolgálatból*. Ez azonban csak alperes számára volt mindegy, a panaszos számára egyáltalán nem.

A v.l. intézménye szerint a távozásra kötelezett vezető utolsó munkaköre – **értelemszerűen – nem lehet az érdemi ügyintézői**, mert az alperes által konszenzust feltételező kinevezés-módosítás miatt a NAV tv. 19/D. § (6) bekezdése szerinti szankció értelmét és jogalapját veszti a kinevezés pillanatában. Másrészt a panaszos személyiségi jogai vonatkozásában sem volt mindegy, hogy milyen utolsó munkakörből távozott. V.l. esetén ez az utolsó munkakör csakis a vezetői lehetett. Sőt adatkezelési szempontból sem volt mindegy, hogy alperes milyen okiratok alapján milyen időpontban és milyen tartalmú változásokat hajtott végre a közszolgálati alapnyilvántartásban. Ezen adatbázisból ugyanis adatok kerültek átemelésre a MÁK rendszerébe, alperes statisztikai adatszolgáltatásába, ill. a NAV apparátushoz is telefonkönyvi bejegyzés által.

Az **alperesi egyoldalú technikai kinevezés-elmélete** rávilágítja a figyelmet arra is, hogy csak kapóra jött alperesnek a panaszosi jognyilatkozat meg nem engedetten kiterjesztő értelmezésére történő hivatkozás, hiszen a per elsőfokú szakasza végén, a harmadik tárgyaláson jól látható volt, hogy alperes sem bízott sajtósági **technikai kinevezés-elmélete sikerében, ezért taktikát váltott**.

Mindezt tetézte a Kúria **a fegyverek egyenlősége szabályának figyelmen kívül hagyásával**. Ugyanis a perjogi szabályok szerint a közigazgatási perben a Kp. 3. §-a alapján **mindkét fél köteles állításait bizonyítani**. A Kúria viszont bizonyítatlanul is hallgatólag elhitte az alperesnek azt, hogy a panaszosi szakreferensi kinevezés csak átmeneti volt. Itt vissza kell utalni arra, hogy az alperes a MÁK és saját Értesítés elnevezésű közszolgálati záró

A tisztességes eljárás elve is, amely a Kttv-be is átkerülve gátját kellett volna szabnia annak, hogy alperes mixelt, **két jogintézmény szabályait öncélúan, szabadon és egyben önkényesen ötvöző jogalkalmazása** a legfőbb bírói fórum által szentesítésre kerüljön. Másik, a bírósági eljárás tisztességét biztosító szabály, **az eljárásjogi rendelkezések maradéktalan betartása**.

E témakörökben észlelt eljárási szabálytalanságok az ügy érdemi elbírálására hátrányosan kihatottak, ezért kéri a panaszos az alkotmányos jogvédelmet. A bírósági eljárásban is nem kívánatos módon az alperesi hatalmi szerv erőfölénye győzedelmeskedett.

Az önkényes bírói jogértelmezésről is kialakult véleménye van a Tisztelt AB-nek:

[28] Az önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot

[29] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy nem tekinti feladatának a bírósági jogalkalmazás felülvizsgálatát, csupán annak alkotmányos kereteinek betartását ellenőrzi, különös tekintettel a bírósági jogértelmezésnek az Alaptörvény 28. cikkében foglalt lényeges elemeire, egyrészt az Abh1.-gyel bevezetett alapjogi érintettség, valamint a jelen határozatban kimunkált, a jogszabályi célhoz kötött jogértelmezési alapelv vizsgálatára.

[30] Az a bírósági mérlegelés azonban, amely a jogszabály céljának vizsgálatát teljes mértékben és kifejezetten kizárja, már alaptörvény-ellenesnek minősül.

Az alperesi technikai-kinevezés elmélet Kúriai szentesítése vezetett oda, hogy a Kúria mérlegelési jogkörében ítélete [89] pontjában elfogadhatónak találta azt a menthetetlenül halogató alperesi magatartást is, amely szerint a 2018. dec. 18-án kézhez vett felettes NAV KH státusz-engedélye birtokában alperes majd csak 2019. január 8-án fogalmazza meg és 11-én kézbesíti elektronikusan a panaszosnak jövőre szóló munkaköri ajánlatát. (A halogatást azért is szentesítette, mert – bár titkolt módon – de a panaszost a légüres térből egy jogilag rendezett térbe emelte át, a panaszos tudta és akarata nélkül.) A Kúria erre figyelemmel több mint 3 hét haladékot adott az alperesnek, aki egyébként döntések garmadát hozta meg 2018. dec. 27-én. Ha volt arra ideje még 2018. év végéig az alperesnek, hogy a panaszos technikai kinevezése körében minden, a kinevezéskor szokásos adminisztratív eljárási cselekményt megtegyen, ide értve az új bér számfejtetése felőli intézkedését, ill. a közszolgálati alapnyilvántartási adatbázisban történő adatváltozásra írásbeli utasítást adni, nem volt elzárva attól, hogy – a v.l. szerinti jogszerű utat választva, semmint egy nem létező jogintézmény, a technikai kinevezés intézménye és/vagy a panaszos jognyilatkozata kiterjesztő értelmezésével egyoldalúan a legnagyobb titokban, az írásbeliség és a tájékoztatási és együttműködési szabályokat feledve cselekedjék. Ezen bátorságra alperest az a cél sarkallta, hogy a panaszos vezetői munkaköre feletti rendelkezési jogot – eredeti tervei szerint – még 2018. év végéig visszaszerezze. Mindezen komplex intézkedési sorhoz képest egy fél oldalas blanketta ajánlat megfogalmazására viszont további 2 hetet kellett várni, hogy alperes pótolja a 2018. dec. 27-én kihagyott ajánlati szakaszt, amely a Ptk. szerint egyébként utólag pótolhatatlan. Ez a körülmény is hozzá tartozik a Kúriai önkényes jogértelmezés kérdéséhez, hogy polgárjogi jogelveknek fordít hátat, hogy az alperesi szerv számára - a pártatlanság látszatának fenntartása nélkül – kedvező ítéletet hozhasson. Ugyanis a Kúria nem kínált jogvédelmet a panaszosnak egy olyan közigazgatási eljárási döntéssel szemben, amelyet nem állt módjában megismerni, ill. ellene jogorvoslattal élni sem.

A Kúriának viszont létezik egy olyan jogfelfogása is, hogy: „... a közigazgatási perben tényként kezelendő a keresettel támodott határozaton kívüli döntések.” (Kúria Összefoglaló vélemény Ítéleti bizonyosság tárgykörében 102. oldal.) Ez megmagyarázná azt, miért nem nyújtott a panaszosnak jogvédelmet.

Ekként választania kellett volna a Kúriának. Ezen jogelv szerint ugyanis – bár nem ad jogvédelmet a panaszosnak a tisztességtelen közigazgatási ügyszakban keletkezett, jogorvoslati lehetőség, sőt a megismerés és indokolás nélkül hatályosult döntéssel szemben. Viszont akár helyes, akár helytelen döntés következménye volt a panaszos szakreferenci kinevezése, azt kiinduló tényhelyzetként kellett volna kezelnie.

A Kúria ítélete [81] pontjában – ennek fényében - tényként is rögzítette: *a felperes munkabére és munkaköre a MÁK rendszereiben változott*. Ezen Kúriai felfogás szerint viszont irrelevánsnak kell, hogy legyen, milyen körülmények között nevezte ki a panaszost az alperes szakreferensnek egy jelen ügyben felülvizsgált határozaton kívüli döntéssel, amely által egy új munkakörhöz rendelt új bér került számára folyósításra, ill. változtak a közszolgálati alapnyilvántartásban a panaszosról kezelt adatok is.

Viszont a szakreferensi minőség 2018. dec. 27-ei létezése ténye okán kell megítélni az időben csak ez után következő alperesi v.l. szerinti cselekvéseket. Viszont aki szakreferens, az már nem tartozik a NAV tv. 19/D. § v.l. intézmény-rendszere szabálygyűjtése hatálya alá.

Ezen **tényként kezelendő** korábbi döntésre vonatkozó Kúriai jogfelfogás alapján viszont nem volt helye annak, hogy a Kúria megítélje, mindezen dec. 27-ei kinevezés: *nem értékelhető akként, hogy az alperes a felperes vezetői lemondásának ismeretében mégis a vezetői visszahívás alkalmazása mellett döntött*. Ugyanis a gondolat-menetet a Kúria nem folytatta tovább, és megválaszolatlanul hagyta, hogy v.l. szempontból és konkrétan mely joghely alapján kell jogszerűnek értékelni az alperesi v.l. szerinti cselekvések folytatását egy szakreferenssel szemben.

Ekként Janus arcú a Kúriai magatartása, mert Összefoglaló véleménybeni elvei ellenére mégis minősíti ítélete [80] -[81] és [86] pontjaiban – kizárólag **alperes szemszögéből** – a történeteket. Viszont nem ad jogvédelmet a tisztességtelen közigazgatási ügyszakot elszenvedő panaszosnak. Akit az alperes elzárt a döntés megismerésének jogától, akivel az alperes nem kommunikált, ekként utólag már könnyű döntési indokokat kreálni. Nem adta indokát a Kúria annak sem, hogy miért éppen egy polgári jogi alapelvet sértő alperesi védekezésnek adott hitelt.

Ha pedig érdemben belebocsátkozott a 2018. dec. 27-ei döntés értékelésébe, akkor biztosítania kellett volna a panaszosnak azt, hogy állításait bizonyíthassa, még ha azok közvetett bizonyítékok is. A tényállást a Kúria köteles lett volna a teljes közigazgatási ügy-iratai ismeretében elbírálni. Neki is érzékelnie kellett volna a záró közokirati dokumentumok hiányát, illetve azt, hogy azokat a panaszos bizonyítékként egyébként felkínálta a Kúriának is.

Egyszer a ítélete [81] pontjában azt állítja, a panaszos vezetői lemondó jognyilatkozatának lehet olyan kiterjesztő tartalmat tanúsítani, hogy ajánlat elfogadó tartalmú, és egyenesen a panaszosi „*kérés*”-e „*következményeként*” kerülhetett sor a szakreferensi kinevezésére. Ugyanakkor nem adta ítéletében jogi indokát annak, hogy ez a következmény alkalmazás az alperes részéről helyes-e, vagy sem. Nem elegendő ítélete [86] pontjában azt summázni, hogy **jogszerűen került sor** ajánlat-visszautasító vezetőként a panaszos közszolgálati jogviszonya megszüntetésére. Hiszen ezzel nem vett tudomást a Kúria arról a panaszosi tényállásról sem, amelyekre számtalan bizonyítékot is felkínált, hogy nem vezetőként mondott nemet alperes ajánlatára, hanem szakreferensként nyilatkozta meg őt az alperes. Méghozzá nem a tényhelyzetre kért és kapott választ használta fel ellenében az alperes.

A Kúriának is ügyelnie kell a közigazgatási perek speciális bizonyítási szabályaira, a bizonyítási teher szabályának megfelelő alkalmazására.

A Kúria sem vonatkoztathat el az alperesi beismerésektől, mert ez bizonyítás nélküli tényhelyzetet eredményez a perjog szerint. Továbbá köteles minden eszközzel lehetővé tenni a felperesi panaszos jogai gyakorlását, gondolva itt a felperest védő perjogi szabályok alkalmazására. Ezek sorában kiemelkedő súlya van annak, hogy nem csak megismerni, hanem

reagálni is joga lett volna a panaszosnak az alperesi védekezésre. Továbbá a perjog is a felperest támogatja a bizonyítási/állítási szükséghelyzet intézményével. Továbbá a perjog megfordítja a bizonyítási terhet közokirat esetében az ellenbizonyítás terhe az alperesre tevődik át.

Nem lehet olyan részre hajló a Kúria, hogy alperes állításait bizonyítás nélkül is elfogadja.

A bírói mérlegelés a pártatlanság legkisebb jelét sem mutatta:

A Kúriának és a Törvényszéknek a 2019. jan. 11-ei alperesi ajánlat tétel **ésszerű határidőn belüliségéről** alkotott véleményük pedig olyan **megengedő mérlegelés volt az állami szerv irányában**, amely ismét sérti a fegyverek egyenlősége szabályát. A dec. 18-án rendelkezésre álló státusz engedély mellett, és a dec. 27-én teljeskörű kinevezést kivitelezni tudó alperes nem volt elzárva attól, hogy kinevezés-módosítás helyett ajánlatot tegyen és betartsa a NAV tv. v.l. szabályait. **A szerződés-módosítás után 2 héttel**, a vezetői lemondás **40. napján** feléleszteni kívánt ajánlati időszak megengedhetősége – a polgárjogi kizártság miatt – olyan bírói kegy a foglalkoztató irányában, amely már megdönti azt a hitet, hogy a bíróság ítélezése során befolyástól mentesen, pártatlanul ítélezett. Holott alperesnek a panaszos vezetői lemondása **15. napján** (2018. dec. 18-án) megnyílt a lehetősége az ajánlat-tételre. Holott alperes saját magának **25 nap** átfutási időt tervezett be v.v. szándéka beteljesítésére. Az elhatározás 2018. nov. 20. napjától dec. 15-ig terjedő idő-szükséglettel kalkulált.

Jelen ügyben tehát a Kúria minden kereset-rész vonatkozásában azt mérlegelte, hogy **melyik érdek erősebb**, az állami szervé, vagy a panaszosé, és ebből a küzdelemből a panaszos került ki vesztesként. Az állami szerv – hatalmi szerepének – előnyét élvezte alperes a bírósági eljárásban is, ahogy erőfölényével élt és visszaélt a közigazgatási ügyszak alatt is.

A panaszos – fenti hiánypótlása mentén – azt reméli, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság ügyét érdemben orvosolja az őt a **hatósági és bírósági eljárás tisztességtelensége** miatt elszenvedett hátrányai miatt.

2022. május 28.

indítványozó

